İsyan & Direniş & ÖZGÜRLÜK

TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK

Gazetesinin özel sayısıdır

Eylül 2013

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk

AKP'nin Hayalleri Boşluğa mı Düştü?

ALP AYDIN

Neler olacaktı neler, bütün AKP'liler şapkalarından bir sürü tavşan çıkarıvereceklerdi.

"Neden Olmasın?" diyorlardı.

İşte, şu Neo-Osmanlıcılık falan havaları, nihayet keşfedilen gizli kalmış büyük düşünür Davutoğlu'nun "Stratejik Derinlik" hesapları, bilmem kaç saatte Şam'a giriverme tafraları, Irak'ın petrollerine el koyma cingözlükleri, İran'ı ittirme, Mısır'a çeki düzen verme, İsrail'e efelenme vd....

Meğersem ne kolaymış da, şimdiye dek neden kimsenin aklına gelmemiş, diye düşünenler bile olmuştur.

"Tapulu ve mayınlı arazide hoplaya zıplaya el çırparak neşeyle koşulmaz", diyenler olduysa da, pişmiş aşa su katmakla suçlanıyorlardı.

Neden?

Peki, her şey AKP'nin kendi adına yaptığı vasat ve taşralı kurnazlığından öte gidemeyen "stratejik derinlik" hesaplarından mı ibaretti?

Kesinlikle hayır.

Sahnenin önünde AKP olsa da, yönetmen, sermayenin somut-tarihsel hareketinin güncel talepleriydi.

Yerel sermaye, kendi birikimi belli eşiği aşınca, ulusal sınırlar dışına taşarak, ucuz iş gücünden faydalanacağı ve pazarı üzerinde hegemonya kurarak mallarını ayrıcalıklı koşullarda satabileceği yeni coğrafyalar arayışındaydı.

Küresel sermaye, kar oranlarındaki düşme eğiliminin bir krize dönüştüğü güncel durumunda, yeryüzünü bir kez daha içerme, o arada petrol zengini İslam coğrafyasında "pürüzler" yaratan eski rejimlerin yerine sermayenin hareketine daha uyumlu yeni rejimler inşa etme arayışındaydı. İslam'da o inşaya uyum gösterecek uygun bir yeni yorumlayışı egemen kılmak hedefleniyordu.

İşte, birbiriyle bakışımlı gelişen bu iki ana eğilim, kendilerini destekleyen farklı toplumsal ve siyasi eğilimlerle de iç içe geçerek, bölgeye emperyalist bir saldırı başlattı.

Bölge ve o arada İslam dönüştürülecek, "Ilımlı İslam" biçiminde kapitalizmin güncel çıkarlarına uygun bir konuma yerleştirilecekti. Türkiye/yerel sermaye de, o dönüşümde gösterdiği başarı oranında, bir yerel işbirlikçi-taşeron olarak, kimi avantajlar elde edecekti.

Devamı Sayfa 2'te

Kapitalizmin "Sürekli Savaş" Coğrafyası Genişliyor!

Önceden söylediler. "Hedefimiz Genişletilmiş Orta-Doğu", dediler.

İlk sebep, petrol ve doğal gazın ele geçirilmesiydi.

Sadece bu değil.

Krizde sıkışan emperyalist sermaye güçleri, küresel bir soygun peşindeydi.

ABD ve AB, rakip emperyalist güçlerin ve özellikle Çin'in petrol kaynaklarını kontrol ederek onlara üstünlük kurmak istiyordu.

Ve, bölgedeki eskiyen işbirlikçileri günün şartlarına uygun yenileriyle değiştirmek hedefleniyordu.

Afganistan'dan başlayıp Irak ve Kuzey Afrika'dan geçerek, şimdi Suriye'de iş görüyorlar.

Sonrasında Lübnan ve İran'ın olduğu açık. Türkiye'nin de listede olduğu anlaşılıyor.

Alçaklar. Haydutlar. Çakallar.

* * *

Başarıyorlar mı?

Evet. Ellerindeki muazzam askeri güçle epey yol aldılar. Girdikleri ülkelerdeki zenginlikleri büyük ölçüde ceplerine attılar.

Ama, aynı zamanda başarısızlar.

Hiç bir ülkede tam kontrol kuramadılar. İzledikleri "kontrollü kaos" politikası kontrollerinden çıkıyor.

Bölgenin tümünde direnişçi güçler oluştu. Ağır bedel ödüyorlar.

Direniş, işgalciler ve yerli işbirlikçilerinin resmi rejimlerine karşı, fiili-meşru bir karşı halkçı iktidara sıçrıyor. Bölge ikili iktidara doğru sürükleniyor. Kaotik bir coğrafya oluşuyor.

Haydut olduklarını artık takım elbise giyip kravat takarak gizleyemiyorlar. Ellerinden kan akıyor.

Dünya halkları ve ezilenlerinin yeni bir direnişçi devrimci kalkışmasının önünü açtılar.

Kapitalizm sorgulanıyor ve bu çapulculuk sürdükçe küresel bir isyan dalgasının da mayalandığı yerlerden patlayarak çıktığını ve çıkacağını görüyoruz.

* * *

Suriye'de, ilk halkada Esad ve karşıtları savaşıyor.

İkinci halkada, ABD'nin taşeronu olarak bölgesel hegemonya peşindeki Türkiye ve Suudi Arabistan var. Karşılarında İran mevzileniyor.

Küresel düzeyde ise, ABD-AB ekseni ile Rusya-Çin ekseni karşılıklı konumlanıyor. Almanya, Rusya ilişkisini bozmamaya çalışıyor.

Tarafların yaptığı her hamle, karşı tarafın el yükselttiği bir başka hamleyle karşılanıyor.

Esad güçlerinin hakimiyet kurmaya başlaması, ABD-AB'yi el yükseltip doğrudan savaşa girmeye zorladı.

Savaşın, taraflardan birisinin açık üstünlüğünü hemen sağlama ihtimali düşük. Esad'ın üstünlüğünü kaybedeceği ama kaotik durumun güçleneceği bir sert döneme sıçranacağı görülüyor. İran'ın tepkisi belirleyici önem kazanıyor.

Bölgedeki direnişçi-devrimci güçlerin de etkilerinin artacağı ve halkçı-demokratik bir seçeneği ortama dayatacağı saptanabilir.

AKP İnişte!

Eh, "Haziran İsyanı"nın müthiş darbesinin sersemletici etkisi çok açık. Ama, sadece o değil, nerdeyse her şey tersine dönüyor. Erdoğan'ın önünü açan her olgu, şimdilerde onu açmaza itiyor.

2011 seçimlerinde kazandığı zafer sonrasında Erdoğan, iktidarının bu 3. döneminde "ustalık" aşamasına sıçrayacağını söylemişti. Öyle de yaptı. Kendi siyasal duruşunun bütün gizli potansiyellerini açığa çıkarttı.

Ama, başka bir olgu, o zafer konuşmasından kısa süre sonra kendini gösterdi. En güçlü olduğu "ustalık" dönemi, bir saltanat düşleyen Erdoğan'ın umduğunun tersine, ulaştığı zirvede bir müddet tutunduktan sonra yavaşça inişe geçtiği bir dönem oldu.

İniş, "Gezi" sonrasında ivmesi ve hızı güçlenerek devam ediyor, herkesçe görülebilir netliğe ulaşıyor.

Eh, "Haziran İsyanı"nın müthiş darbesinin sersemletici etkisi çok açık. Ama, sadece o değil, nerdeyse her şey tersine dönüyor. Erdoğan'ın önünü açan her olgu, şimdilerde onu açmaza itiyor.

Öyle oluyor ki; şimdi, O, ilerledikçe kuşatılıyor ve üstelik, her yeni hamlesinde meşruiyet alanı biraz daha daralıyor.

Yeni neo-liberal uygulamalar, sözgelimi doğanın fütursuz bir talanla sermayeye peşkeş çekilmesi ya da kıdem tazminatlarının budanması veya kamu hizmetlerinde yeni bir tasfiye dalgası, "bıçağın kemiğe dayandığını" Gezi isyanıyla gösteren halk gerçekliği içinde meşru görülmeyecek, yeni isyan dalgalarını kışkırtacaktır.

Gezi isyanının kendisi de, ürettiği muazzam toplumsal basınçla AKP'nin yeni neo-liberal uygulamalarını baskılıyor.

Kürt Özgürlük Hareketi, devreye soktuğu "çözüm süreci" ile, toplumsal meşruiyet alanını tarihinde olmadığı düzeye sıçrattı. Kürtlerin inisiyatifi çeşitlendi ve güçlendi, manevra imkanı arttı.

Sahici bir "çözüm"e hiç bir niyeti olmadığı anlaşılan, "oyalama", "tasfiye" ve "zaman kazanma" gibi konunun ciddiliğiyle ilgisi olmayan tutumlar, "çözüm" söylemlerinin yarattığı umutları dağıtan AKP'yi sürecin kaybedeni olmaya doğru sürüklüyor.

Devamı Sayfa 3'te

Mısır'da Ordunun Darbesi 4

İşçi Sınıfının Yeni Bölüğü 8

Akademik Takvim Dışı Direniş 9

RÖPORTAJLAR: Ahmet Kale, Sayfa 6 - Özgür Kazım Kıvanç, Sayfa 7 - Ragıp Duran, Sayfa 10

AKP'nin Bölge Hayalleri Boşluğa mı Düştü?

Birinci Sayfadan Devam

Bal tutan parmağını yalamaz mı?

Üstelik, İslam'ı küresel kapitalizme uyumlu bir kimliğe iteleleyip sokmak için "içerden" gelen bir işbirlikçi, en iyisi değil midir?

Hangi yoldan gidilir, nereye hangi dokunuşu nasıl yapmak lazım, neresi zayıf ya da güçlü gibi zor soruların cevaplarında "içerden" bilgi faydalı olmaz mı?

Her ne kadar görünüşte yasaksa da, "insider"/"içerden bilgi", borsadaki büyük kazançların gerçek kaynağı değil mi?

Sahnenin önünde AKP olsa da, yönetmen, sermayenin somut-tarihsel hareketinin güncel talepleriydi.

Sermayenin dini, etnisitesi olmaz diyenler, acaba doğruyu mu söylemiş?

Hadi, onların diliyle konuşalım, "Hıristiyan Batı"nın çıkarları yönünde "Müslüman Orta-Doğu'yu" ve "İslam"ı dönüştürmek ve aslında bir kez daha sömürgeleştirmek için "İslamcı" AKP iş başına!

Masaya karşılıklı oturduklarında, "Başlangıç olarak mezhep çatışmasına ne dersiniz, Sam Amca" mı, diyorlar acaba?

Direnişin Kendisi Olabilme Mücadelesi

Direnişin yarattığı özgürlükçü-demokratik toplumsal enerjinin etki alanı o kadar büyüdü ve güçlendi ki, merkezinde oluşturduğu çekim gücüyle, birbirine benzemeyen veya alakalı olmayan birçok gücü hegemonya alanına aldı.

BARIŞ ÖZER

Ortaya çıktığı andan itibaren ezberleri bozan ve büyük bir özgürlükçü-demokratik enerjiyi ortama dayatan Direniş, o zamana dek var olagelen alıştığımız örgütsel yapıları ve politik ortamı aştı.

Eskinin pozisyon alışları ve alışkanlıkları sarsıldı, gündeme uygun güçler ve yeni birleşimler öne çıktı. Bazı özel saflaşmalar oluşmaya başladı. Yeni duruşlar ve eğilimler filizlendi.

Direnişin içinde veya karşısında olan irili ufaklı tüm güçler, ortaya çıkan enerjinin etki alanına girdi ve bir şekilde etkilendi, dönüştü, dönüşmeye devam ediyor.

Direnişin yarattığı özgürlükçü-demokratik toplumsal enerjinin etki alanı o kadar büyüdü ve güçlendi ki, merkezinde oluşturduğu çekim gücüyle, birbirine benzemeyen veya alakalı olmayan birçok gücü hegemonya alanına aldı.

Direniş süreci boyunca ciddi zaaflı tutumlar kendini gösterdi:

Direnişin muazzam karmaşası, canlılığı ve genişliği karşısında cüce kalan eski yaklaşımlarını aşamayanlar, toplumsal yaşamın ürettiği bu tarihsel boyuttaki "sürpriz" e, kendi cüce ve zavallı dogmalarıyla zincir vurmaya, onu biçimsizleştirmeye ve hatta panikçi bir telaşla hızla bitirmeye çalıştılar.

Direnişi yürüten halk güçlerinin yan yana gelişini, bir önemli toplumsal gerçeklik değil, ama sırf kendi dogmatik kalıplarına uymadığı için, bir anlık rastlantı olarak görenler veya bir anlam veremeyenler vardı.

Ortaya çıkan muazzam enerji, tarihsel kopuş ve bir yeni toplumun doğuşu, her an bitebilecek ve aslında yine malum kalıplara göre bitmesi gereken bir sıradan eylem olarak görülebildi.

Ya da direnişe bir türlü kendisi olma hakkını teslim etmeyerek, liberal ya da ulusalcı veya dogmatik zincirlerle onun özgürlükçü-demokratik yayılımını "kontrol altına alma" ya çalışanlar oldu.

Kendi cüceliğini göremeyerek haddini aşıp, yaşanan tarihsel eyleme "cebime ne atabilirim" kurnazlığıyla yaklaşan pragmatik eğilimler de vardı.

Yeni durumu anlayamayan bu eğilimler, forumlar sürecinde de aynı zaafları taşıyıp herkese dayatarak ortamı belirlemek ve aslında dağıtmak istiyorlar.

"Gazdanadam" festivaliyle çıkış yapan ulusalcı güçler ve Gezi direnişi öncesinde AKP'yi utangaçça destekleyen liberal eğilimin sözcüleri, farklı zeminlerde fakat aynı konuma düşerek, direnişin halkçı-özgürlükçü-demokratik yönelimine saldırı pozisyonu aldılar.

Yeni zemini inşa etmenin yolu, devrimci-halkçı potansiyeli desteklemek ve savunmaktan geçiyor.

Medya kanalları başta olmak üzere çeşitli düzen içi güçlerle birlikte hegemonya kuran şoven-militarist ulusalcılar, CHP'yi de sarıp sarmalayarak inisiyatif almaya çalıştı. Bu hamleler forumlara saldırmaya, kendini dayatmaya kadar gitti ve hatta kimi sosyalist güçleri de etkisi altına aldı.

Süreç kendisi olma yolunda ilerlerken, TKP yöneticisi Aydemir Güler'in "örgütsüzlük" suçlaması neyi ifade ediyor? Ulusalcı alana gönül rahatlığıyla girerek bu zeminde genişlemeyi hedefleyen TKP, ulusalcılara gösterdiği hoşgörü ve esnekliği forumlar için neden gösteremiyor?

Direniş ile birlikte sağa ve ulusalcılığa doğru keskin bir savrulma yaşayan TKP, forumları bölmeyi göze alarak, forumların ayakta kalma çabasını, amorf ama ısrarlı katılımcı kitleyi küçümsüyor ve "örgüt"e çağırıyor. Meseleye üstenci bir kimlikle bakarak, içindeki burjuva-snop ve Kemalist kimliği ifşa ediyor.

Ulusalcı şoven-militarist güçlerse, Doğu Perinçek'in kaleminden, forumların eşitlikçi-özgürlükçü ve halkların kardeşliğinin savunulduğu zeminine saldırdı.

TKP'nin forumları eleştiriş tarzının Perinçek'in ekmeğine yağ süreceği gayet açık. Sadece toplumun yaşadığı devrimci-halkçı dönüşümden ve aldığı özgürlükçü inisiyatiften rahatsız olanlar böyle bir tutum takınabilirler.

Diğer bir saldırı cephesinde ise, direniş öncesi süreçlerde AKP hükümetinin desteğiyle inisiyatif alıp demokrasi havariliğine soyunan liberal güçler bulunuyor. Direnişle boşa düşen ve geri dönüşü olmayan bir inisiyatif kaybı yaşayan sol-liberal güçler, şaşkınlıkla yetinmiyor, anlayamadıkları ve beklemedikleri Direniş'i karalamaya çalışıyorlar.

Liberallerin direnişin dışında kalması bizleri şaşırtmıyor, zaten kendileri de dışında kalmayı özümsemişler ki, ilk çıkışları direnişin eski statükoya hizmet ettiği tezi oldu. Direnişin içinde olmayan, o muazzam toplumsal dönüşümü yaşayamayan, katkıda bulunup rol oynayamayan bu güçler, saçmalıyorlar.

Sürecin kaybedeni olan liberaller, Forumlarda ve Direniş esnasında açılan Türk bayraklarını gerekçe göstererek halk hareketini kirletme çabası içindeler. O bayrağı taşıyanların sadece 20 gün içinde yaşadığı muazzam dönüşümü, o bayrağın anlamının çoğunluk için artık bir Ordu sempatizanlığından yurt sevgisine doğru dönüştüğünü göremiyor ve aynı kitlenin atmaya başladığı "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganlarını da duymuyorlar.

Bu tarz dağıtıcı girişimlere rağmen, ilerleyen sürecin kendisi olarak devam etmesinde ısrar gerekiyor. Süreçte devrimci-halkçı ve özgürlükçü yeni zemini inşa etmenin yolu, oluşan sapmalara karşı direnişin açığa çıkarttığı devrimci-halkçı potansiyeli desteklemek ve savunmaktan geçiyor.

Şimdi! Halk Hareketi Ustalık Yolunda

ERKAN GÖKBER

"Eskiden söz içeriği aşıyordu şimdi içerik sözü aşıyor."
Karl Marks

Yaz geçiyor... Eylül günleri geldi çattı... Bu kez eylül rüzgârları emekten ve özgürlükten yana esecek, öyle görünüyor...

Gezi hareketi, giderek özgürlükçü demokratik bir halk hareketi biçimini kazanıyor ve bu konuma sıkıca yerleşiyor. Yeni bir toplum, adım adım örgütlenerek kendine şekil veriyor. İnsanlar umutla, aşkla, şarkılardaki gibi "yeniden kurulacak bir ülkeyi aşka örercesine" hareketi örüyorlar, örgütlüyorlar.

Devletin zor kullanarak dağıtmak istemesi ile hareket Taksim'den birçok şehir merkezine, meydanlara, parklara, stadyumlara, okullara, mahallelere, balkonlara yayıldı ve yayılıyor. Gezi direnişinin gaz ve toz bulutu içinden çıkan örgütlenme nar tanesi gibi çoğalıyor, onur ve özgürlük arayışının odaklarını oluşturuyor.

İktidar & Karşı İktidar...

Gezi direnişinin yarattığı büyük patlama birçok gerçekliği kendi prizmasından geçiriyor. Gezi artık toplumsal bir direniş bayrağı...

Burada açığa çıkan talepler, dinamikler ve meşruiyet mevcut rejim karşısında kendini kolayca yenilip yutulmayacak bir güce yerleşiyor. İktidara karşı iktidar... Kültüre karşı kültür... Eski topluma karşı yeni toplum... biçiminde bir konumlanışın temelleri atılıyor.

Özgürlükçü, devrimci-demokratik temelde toplumsal bir yeniden kuruluş yaşanırken... Sermaye rejiminin amiral gemisi AKP yan yatıyor ve batıyor. AKP şimdilerde "Büyüler yaparak çağırdığı cehennem kuvvetlerine artık söz geçiremeyen büyücünün durumuna düşmüş bulunuyor."

Sermaye rejiminden bir çıkarı olmayan toplumsal kesimler, özgürlükçü, direnişçi birçok dinamik devletin şiddeti ve tehdidi karşısında, Gezi hareketinin yarattığı demokratik güç alanının anaforu içinde kendine yer buluyor.

Yeni Bir Siyaset Büyüyor

Yeni toplum doğarken yeni siyaset ve örgütlenme tarzı büyüyor. Örgütlenme ve siyaset, ekmek gibi, su gibi bir arayış haline geliyor. Ve gezi hareketiyle, alışılagelmişin dışında ve tamamen farklı tarzda siyaset ve örgütlenme modelleri üretilmeye başlıyor.

Bu siyaset arayışını ve ihtiyacı zamanında şöyle ifade etmiştik, *"Siyasal alanın, toplumsallaşmanın şimdiki boyutları ve karakterine, tek bir parti ile cevap üretmesi zor. Tek parti ve devamla, yalnızca parti biçimi, şimdiki toplumsallaşmanın özgün haliyle ve kendisi olarak siyasallaşmanın önünü açamıyor; tam tersine, daraltıcı ve boğucu bir zorlama durumuna düşüyor.*

*Siyasal ve toplumsal alanın geçmişten daha yoğun ve hızlı akan dolayım ağlarıyla birbiriyle daha yakınlaştığı bir özel tarihsel-toplumsal duruma denk düşecek bir zeminde, farklı biçimleri de kapsayacak zenginlikte ve tek taraflı değil çok yanlı etkileşimlerin içinden çıkacak yeni bir siyasal alan inşa etmek gerekiyor. O özgün siyasal alanın öncülüğünün de, hem toplumsal alanla daha yoğun bir ilişkiye açık olması, hem de sürece yayılan bir kimliğe kavuşması gerekiyor."**

Şimdi gezi hareketinin örgütlenme sürecinde siyasal alan ve toplumsal alanın içiçe olması olgusu bir "entelektüel bir tartışma konusu" olmaktan çıktı ve artık çok güncel olarak önümüzde duruyor.

Forumlar Yeni Topluma Cansuyu Veriyor

Forumlar yeni topluma cansuyu veren özyönetim organları haline geliyor. İnsanlar forumların örgütlenme deneyimi içinde, resmi kurumların gizli, kapalı, köhne ve çürük yapılarına bel bağlamak yerine, kendilerine ve birbirlerine güvenmeyi öğreniyor. Halk konuştukça, sözünü söyledikçe, anlamayı ve anlaşılmayı öğreniyor. Yığın olmanın yerini toplum olmak, "küçük adam" olmanın yerini birey olmak alıyor.

Gezi örgütlenmesi ne istediğini bilmeye, muktedir olmaya doğru yol alıyor. Örgütlenme her alanda alternatiflerini kurmaya yöneliyor. Toplum mevcut örgütlenme düzeyi içinde kendi kendini yönetme deneyimi kazanabilir, sistemin etki alanı karşısında kendi demokratik alanlarını inşa edebilir. Halk meclisleri, mahalle meclisleri, taban örgütlenmeleri önemli deneyimler ve pratikler gerçekleştiriyor. Boylu boyunca içinde olmak hem dayanıklılık, hem neşe ve moral, hem kazanım sağlayacaktır...

Yeni bir toplum kurulurken, eğer ki sosyal devrimcilik iddiası taşınıyorsa hareketin içinde olunmalı. Burayı küçümseyenler, ilişkilenmeyenler, dışında kalanları etkisizleşir.

Birilerinin ustalık dönemi sona ererken, sahneye özgürlükçü demokratik halk hareketi çıkıyor. Şimdi! Halk hareketi ustalık yolunda...

** Oğuzhan Kayserilioğlu, Zamanımız ve Biz*

TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK
Gazetesinin Temmuz 2013 özel sayısıdır
Yerel Süreli Yayın
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Ulaş Taştekin
Adres: Şehit Muhtar Mahallesi Nane Sokak No:15/3 Beyoğlu -İstanbul **Tel.&Faks:** (0212) 243 37 60
Baskı: Yediz Ofset Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi 1 NE 6 ZeytinburnuTopkapı-İstanbul (0212)544 56 12
facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk

AKP İnişte!

Birinci Sayfadan Devam

"Çözüm" süreci, bir tıkanıklığa doğru ilerledikçe, Erdoğan'a, çözümsüzlüğü yöneterek "çıkmaz üreten" damgasını vuruyor. Kürt halkının günümüzdeki bölgesel konumlanışı içinde, çözümsüzlükte ısrar, büyük patlamalar ve hatta iç savaş doğurabilecek şiddette bir basınç yaratıyor.

Bölgede "komşularla sıfır sorun" maskesiyle başlatılan emperyalizmin taşeronluğu-yerel işbirlikçilik politikası ise, günümüzde geldiği noktada, bölgedeki neredeyse bütün güçlerle düşman olup yalnızlaşan bir Türkiye gerçekliği üretti.

AKP'nin taşeronluk politikası, sermayenin güncel ihtiyaçları doğrultusunda, başta ucuz emek olmak üzere uygun yatırım koşulları sağlamayı ve bölgesel pazarların hegemonu olarak uygun koşullarda mal satabilmeyi hedefliyordu. Şimdilerde, başta Mısır, önceki yatırımların güvenliğinin yüksek tehlike altında olduğu ve pazarların hızla daraldığı bir zemine sürükleniliyor.

İçte oluşan istikrarsızlık-kriz dinamikleri dıştan gelen ek stresle daha güçleniyor.

Bölgede yalnızlaşan Türkiye, kontrolden çıkma eğilimine giren emperyalizmin "kontrollü kaos" politikalarının arttırdığı şiddet dalgalarının hedefi haline geliyor. İçte oluşan istikrarsızlık-kriz dinamikleri dıştan gelen ek stresle daha da güçleniyor.

İşte, farklı zeminlerde oluşan ve AKP/Erdoğan'a yönelen yüksek basınç dalgaları, birleşip ortaklaştıkları günümüzde, etki güçlerini misliyle arttırıyorlar.

Yüklenen basınç, doğrudan iktidar alanında AKP-Cemaat çatlağı oluştururken, destekçi liberaller ve geleneksel merkez-sağ güçlerde çözülme ve ikirciklenme açığa çıkıyor. Bizzat emperyalist güçler ve yerel sermaye güçlerinin de, durumdan hoşnutsuz oldukları açıkça görülüyor.

Sonuçta, iktidar olarak, toplumsal güçler üzerinde hegemonya kuracak güçleri kalmayınca, çıplak polis şiddetiyle yol alabilen, kendisinden olmayan herkesi düşmanlaştıran, giderek ülkede ve bölgede çeteleşen/ çetelere bağlanan ve "suç işlemeye" başlayan bir parti-lider diktatörlüğüne doğru büzüşen, faşizme yönelen bir hükümet/iktidar durumuna sürükleniyorlar.

Aptallar.

Olağanüstü toplumsal meşruiyete sahip Haziran Direnişi'ni Nazi propaganda bakanı Göbels'in taktiklerine özenen yönelimlerle basit bir komploya dönüştürüverdiler ve şimdi de polisiye operasyonlarla bitireceklerini sanıyorlar.

Ama, tersi oluyor.

Zamanla daha güçlenecek bir toplumsal gerçeklik içinde, isyancılar meşruiyet kazanırken, resmi güçler toplumsal vicdanda/meşruiyet alanında suçlu durumuna düşüyorlar.

Meşru bir demokratik halk hareketinin üstüne şiddetle gittikçe, en başta işledikleri cinayetler ve keyfi her türden devlet şiddetinin hesabını verecekleri bir sanık sandalyesine doğru hızla sürükleniyorlar.

Kendi sınırlarını göremeyen, onu ayakta tutan güç alanının/sermayenin çıkarlarının ortaklaştığı rasyonelleri zorlayan, Ordu'nun eski rolünü kapıp günümüzün padişahı olmaya soyunan Erdoğan, gittikçe bir "Amok Koşucusu" na benzemeye başladı.

AKP Neden Güçlüydü?

OĞUZHAN KAYSERİLİOĞLU

AKP iktidarı konusunda en büyük yanılgı, onu herhangi bir hükümet gibi değerlendirmek olur. O, sadece bir hükümet değil, aynı zamanda rejim yıkıp-kuran özgün bir güç alanıyla iç içe bir hükümet.

Ordu ile Hükümet arasında uzun bir iç mücadeleden sonra, 2010 Eylül referandumunda açığa çıkıp 2011 seçiminde taçlanan AKP'nin zaferi, o özgün güç alanında konumlanan güçlerin ittifakının, Ordu merkezli eski rejimi tasfiye ettiğini gösteriyordu.

İşte, Erdoğan'ın gücünün sırrı, öyle magazinel "Kasımpaşalı" yüzeyselliğiyle açıklamaz. O, sermaye birikiminin güncel taleplerine artık cevap üretemeyen eski rejimi tasfiye etme sürecinin yürütücüsü olduğu için güçlü.

Ancak, burada kalırsak yüzeyden sadece biraz uzaklaşmış oluruz.

Asıl kaynak, AKP ve Erdoğan'ı seçip görevlendiren güç-ittifak alanı.

Güç alanı, esas olarak küresel ve yerel sermayenin farklı fraksiyonlarının ittifakından oluşuyor.

Hedefleri, artık kendilerine yetersiz gelen eski rejimi tasfiye etmek ve sistemi yürütecek yeni bir rejim kurmaktı.

O arada, AKP/Erdoğan'a başka güncel görevler de yüklendi.

Neo-liberal soygunu süreklileştirilmek, Orta-Doğu'da sermayenin çıkarları doğrultusunda taşeronluk yapmak, Kürt sorununu sermaye birikiminin önünü açacak bir zeminde çözmek....vd.

Evet, gücün sihri Erdoğan'ın şahsından değil, onu görevlendiren güç-ittifak alanının gücünden ve yüklenilen rolün büyüklüğünden geliyor.

O yolda başarılı yürüyüş, öncü ve yıkıp-kuran aktörü de güçlendirir, ona özel inisiyatifler kazandırır. Tıpkı, Atatürk- Ordu ve CHP'nin şimdi aşılan eski rejimin kuruluşunda aldığı inisiyatifin, sonrasında onlara kazandırdığı özel güç gibi.

"Ustalık" böbürlenmesi, tasfiye sürecinde kazanılan başarının "havası" oldu. Zafer anında Erdoğan'ın başı dönüyor, süreci "kendinden menkul" görüyor, merkezine kendisini yerleştiriyordu.

"Zafer sarhoşu" Erdoğan, bir zamandır sermaye güçlerini de terbiye etmeye çalışıyor.

Peki, gerçekten öyle mi?

Kurulan yeni rejim Erdoğan'ın/ AKP'nin ayrılmaz parçası mı, onlarsız yürüyemez mi?

Yeni Atatürk'ümüz Erdoğan mı?

"Böbürlenme Padişahım, Senden Büyük Allah Var"

Eski rejimin kurulduğu 1920'lerle günümüz arasında büyük bir fark var: Özel bir toplumsal güç, bir toplumsal ilişki ve hareket biçimi olan sermaye.

Anadolu'yu üretim/dağıtım ağlarıyla kapsayan ve küresel sermaye güçleriyle iç içe geçmiş yerli sermaye. Ya da, başka bir açıdan bakarsak, emperyalist merkezlerden çevreye doğru yeni bir içerme hamlesi yapan küresel sermaye güçleri.

Evet, sermayenin yerel ve küresel güçleriyle Türkiye'yi derinden ve nüanslarına dek kapsayıp içerdiği bir nesnel ortamda yeni bir rejimin kuruluşunda önde duran Erdoğan, Atatürk'ün geçmişteki konumuna yerleşemez.

Atatürk, henüz yerel sermayenin çok güçsüz olduğu ve emperyalist sermaye güçlerinin Anadolu'yu henüz ancak zayıf- yüzeysel bir yapıda içerebildiği koşullarda inisiyatif almıştı. O özel nesnel durum, kendisinin ve Ordu'nun kurulan yeni rejimde belirleyici ve kalıcı bir konum elde edebilmesini mümkün kılmıştı.

Ne kadar efelense de, yerel ve küresel sermaye güçleri açısından bakılırsa, Erdoğan, sadece kestaneleri ateşten almaya yarayan bir maşa.

Nasıl bir maşa? Ordu merkezli siyasal rejimin zirvesindeki Ordu-Sermaye ittifakını bozan bir maşa. Zirve, Ordu geriye itilerek sermayenin mutlak egemenliğine açılıyor, sermayenin hareketi-birikiminin önünde Ordu'nun yaratmaya başladığı kimi pürüzler temizleniyordu.

İşte, henüz günümüze nispeten "boş" ya da ancak "kısmen" fethedilmiş bir coğrafyada hareket eden Atatürk/Ordu'dan farklı olarak, Erdoğan, sermayenin artık tümüyle içerdiği "tapulu" bir arazide hak iddia ediyor!

Üstelik, "zafer sarhoşu" Erdoğan, bir zamandır sermaye güçlerini de terbiye etmeye çalışıyor.

Bizden söylemesi, yaptığı, sırtını dayadığı-onu ayakta tutan duvarla nafile bir kavga!

Kendi sınırlarını göremeyen, onu ayakta tutan güç alanının/sermayenin çıkarlarının ortaklaştığı rasyonelleri zorlayan, Ordu'nun eski rolünü kapıp günümüzün padişahı olmaya soyunan Erdoğan, gittikçe bir "Amok Koşucusu" na benzemeye başladı.

Bakalım Ne Olacak?

Medya soytarılarının mide bulandıran yüceltmeleri, danışmanların doğrudan faşizme yönelen bilinçli politikaları ve çekirdek kitlesini ajite etmekten öte gidemeyen kendi öfkeli ve vasat "Göbels" söylevleri Erdoğan'ı koruyabilecek mi?

Neler Olabilir?

Sermaye güçleri açısından ise, sorun muhtemelen şu iki kanalda şekilleniyor:

Bunca yatırım yaptıkları Erdoğan merkezli iktidar blokunu, farklı kanallardan yapılan "Ayar"larla bir "sermaye rasyonalitesi" içine yeniden çekmek ya da şayet o girişimler başarısız olursa, en az hasarla ve hızla "yenisini" oluşturarak Erdoğan'ı "Harcamak".

Yeni rejim, oligarşik iktidar alanının zirvesinin sermayenin mutlak egemenliğinde olduğu, "yürütme"nin ne Ordu ne de "yasama" ve "yargı" tarafından denetlendiği bir politik zemine yerleşiyor.

Doğa ve toplumdaki her şeyin ama her şeyin, sermaye birikiminin/hareketinin mümkün olan en pürüzsüz bir toplumsal alan içinde ve en yüksek hızla gerçekleşmesinin toplumsal koşullarını sağlayan bir rejim.

Evet, eski Kemalist rejmin restorasyonu, sadece zirvedeki Ordu "pürüzünü" geriye itmekle kalmadı, bütün o demokrasi nutuklarının tam da zıddı yönde, iktidarın merkezinin oligarşik ve totaliter dokusu, daha da yoğunlaşıp sertleştiği ve zirvesinin daha da incelip keskinleştiği bir yapıya dönüştürüldü.

AKP, sadece bu rejime hizmet ettiği oranda var olabilir.

Artık "orada" sermayeye "yabancı" olan hiç bir şey olmayacak.

AKP, sadece bu rejime hizmet ettiği oranda var olabilir.

Eğer aksamaya, kapris yapmaya, kendisinin rolünü büyütmeye ya da başka biçimlerde rejimin esas rolünü oynamasına engel olmaya başlarsa, rejim başka bir "yürütücü" bularak-yaratarak kendi yoluna devam edecektir.

Ancak, sermayenin de işi zor:

Artık, sahnede yeni bir oyuncu var;

Haziran İsyanının ortaya çıkardığı yeni toplumsal dinamikler, refleksler, ruh halleri...

Topluca bakılırsa, tamamen kendine özgü yeni bir zaman ve mekan olarak kendisi olan, öncesindeki her şeye kendisini dayatan ve sanki gelecekten bugüne ışınlanmış "yeni bir toplum".

Sermayesi, Ordu'su, AKP'si, bütün o toplumsal çirkinliklerin yanı başında, direnerek, şehit verip tutsak düşerek, neşeyle ilerleyen, her şeye rağmen inatla "kendisi" olan, Anadolu'yu ve üstünde yaşayan herkesi güzelleştiren bir yeni toplumsallaşma süreci.

Kendilerinin muazzam güçleriyle her şeyi yapabileceklerini sanan yerel ve küresel sermaye güçlerinin "hesap edemedikleri" bir "ayrıntı"!

14.10.2013

Mısır'da Ordunun Darbesi

ALP KAYSERİLİOĞLU

El Sisi'nin 1 Temmuz'daki ültimatomuyla başlayıp 'darbe mi değil mi' tartışmalarına yol açan süreci anlamak için, Ordu'nun ve Müslüman Kardeşlerin Mısır Halk Ayaklanması sürecinde oynadıkları role bakmalıyız.

Askeri darbelere, verili olan somut bir durumda devlet ve toplumda oynadığı rolü kavramadan, genel bir karşıtlık geliştirmek veya, daha da kötüsü, darbeleri anti-demokratik bir hükümeti devirmek için "pek iyi değil ama zorunlu ve geçici bir yöntem" olarak görmek kafaları karıştırır.

Bu iki ana eksen üzerinden tartışmak, devrimcileri pratikte yanlış tutumlara sürükler.

Mısır'da darbe, politik toplumun rıza üreten hükümet ve parlamento gibi araçlarının toplumsal hegemonya için rıza ve konsensüs üretme kabiliyetini yitirmesi üzerine gerçekleşti. Darbe yönetimi, yerine geçtiği hükümetle aynı politik, ekonomik ve kültürel konumları savunan başka bir politik-askeri gücü yerleştirerek rejimi korumayı hedefliyordu.

Mısır'daki darbe bir restorasyondur. Ordu, Mısır halkında tarih bilincinin olmadığını varsayarak, daha önce oynadığı oyunu bir kez daha yinelemek istiyor.

Ordunun, 2011'deki Mısır Halk Ayaklanması'nda rolü neydi?

Ordu, Nasır'dan sonraki Sedat ve Mübarek dönemlerinde, hem politik sistemin tek ve tartışılmaz lideri hem de Mısır'ın en büyük tekelci kapitalisti olmuştu. Ordunun kontrol ettiği işletmelerin GSMH'daki payları yüzde 25 ile yüzde 50 arasında.

Dünya ekonomik kriziyle birlikte Mısır emekçileri de felakete sürüklenmişti. Tunus'ta diktatör Bin Ali'nin düşüşü, derinleşen bir yoksulluk içindeki Mısır halkında toplumsal ve ekonomik felaketten kurtuluş umudunu ateşledi. Ocak 2011'de halk tepkisi patladı. Halk, diktatör Mübarek yönetimine karşı meydanları doldurdu.

Başlangıçta, ordu, halkın yükselen eylemini izlemekle yetindi ve nötr bir tutum aldı. Hatta, halkın sokakları boşaltmasını istedi. Halk ısrarla sokakları doldurdu.

Mübarek son çare olarak halkın üstüne silahlı para-militer çeteleri sürdü-

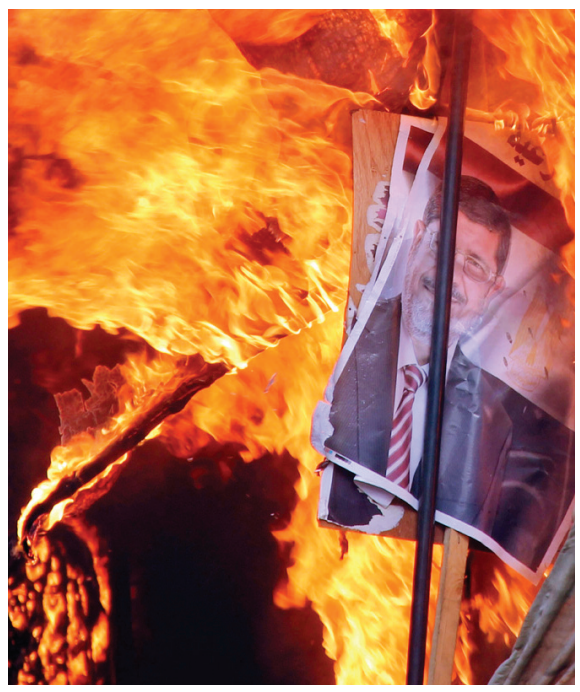

Mısır'da darbe, politik toplumun rıza üreten hükümet ve parlamento gibi araçlarının toplumsal hegemonya için rıza ve konsensüs üretme kabiliyetini yitirmesi üzerine gerçekleşti.

günde, ordu yine sessizliği yeğlemiş ve her yeri kuşatmış olan askeri araçlar ve helikopterler hareket etmemişti.

Mübarek rejiminin devlet terörüne karşı inatla direnen Halk Hareketinin, direniş sürerse bütünüyle düzen dışı bir nitelik kazanması olasılığı güçleniyordu.

Ordu, tam da bu anda, Mübarek rejiminin sonunun geldiğini hissettiği andan itibaren, diktatörün artık iktidarda kalmasının mümkün olmadığını gördü ve halk hareketini çaresizce "desteklemek" zorunda kaldı. Hemen sonra da Mübarek devrildi ve iktidara el koyuldu.

Ordu'nun kendi propagandası ise şöyleydi: Mübarek'in Tahrir'deki eylemcilere ateş açma emrine rağmen, ordu ateş açmamış, polis ve eylemcilerin arasına girmiş, eylemcileri korumuş ve devrimi kurtarmıştı. Sonra da, halkın iradesiyle devrimi derinleştirmek ve seçimleri hazırlamak için, iktidarı geçici olarak kendi eline almak zorunda kalmıştı. Mısır ordusu sanki bir melekti, sürekli iyilik düşünüyor, yapıyordu.

Bir de gerçekliğe bakalım:

Sonra yaşanan 1,5 yıllık askeri diktatörlük döneminde, grev ve ekonomiyi bozabilecek eylemler yasaklandı. Sivil bürokraside hiçbir değişiklik yapılmadı, hükümette yer alan 17 bakan Mübarek dönemindendi. Halkın eylemlerine silahlı müdahaleler gerçekleşti. Eylül'den itibaren yeniden OHAL ilan edildi, halkın nefret ettiği gizli servis güçlendirildi. Medyanın kontrolü had safhaya çıktı.

Ordunun süreçte rolü böyleyken, MK (Müslüman Kardeşler), halk ayaklanmasına hep mesafeli durdu. MK gençliği ayaklanmaya fiilen katılırken, lider ve yönetici kadro, ayaklanmadan uzak durdu ve sokakları dolduran halka "eve dönün" çağrısı yaptı. Çağrıya uymayan halkı eleştirdiler. Ordunun tutumunu destekleyip, grevleri yanlış buldular.

Seçimlerin sonunda Mursi'nin iktidara gelmesiyle, MK'nın gerçek yüzü ortaya çıktı. Mevcut politik ve ekonomik sistemi/rejimi daha da derinleştirmek istiyorlardı. Ekonomi'de serbest rekabetin ve yatırımcılığın öncülüğünü ve özelleştirmeleri savunup, Mübarek'ten de fazla dışa açılmak istediler. IMF ile ülke ekonomisine ilişkin görüşmeler başladı.

MK bu süreçte halkın, işçi sınıfının taleplerine hiç yanıt vermedi. İktidarını korumak için ordu ile yapmış olduğu anlaşma ve uzlaşmalar, liberallerin bazı kesimlerini, devrimci gençleri, işçi sınıfını ve ulusalcıları MK'dan uzaklaştırdı.

Halkın eylemleri MK lideri Mursi'nin iktidar sürecinde de durmadı, daha da gelişti. Ve nihayet, 2013 Haziranında 10 milyon, kimi iddialara göre 30 milyon kişi Mursi'ye karşı ayaklandı.

İşte, tam da bu ayaklanma sırasında ordunun yeni darbesi geldi.

Darbe Demokrasi için ve "İslamizme Karşı" mı?

Ordu darbe yaptıktan sonra, selefi Nur partisini "geçici hükümete" katmak için, geçici anayasanın 1'inci paragrafına "Şeriat'a uygun yasama" kuralı koyuldu. MK'nın anayasasında 2'inci paragraftaydı bu – ki zaten Sedat'tan beri anayasanın 2'inci paragrafı böyleydi.

Yani, Huntington'cu tezlerle düşüneceksek, darbeyi "İslamizme karşı" değil, "İslamist" olarak adlandırabiliriz.

Gerçekte ise, açık ki, sorun "İslamizm" ya da "laiklik/sekülarizm" değildi.

Ordunun bu yeni "geçici rejiminde" eski Mübarekçilerin ve ekonomik liberalizasyonu savunan unsurların yine çoğunlukta olduğunu eklediğimizde, askerin "demokrasisi" nin, Mübarek ile MK'lerin "demokrasisinden" hiç bir farkı olmadığını görürüz.

Egemenlerin pasta paylaşımında dengeleri değiştiren bir restorasyon olan darbe, esas olarak, durmadan ilerleyen ve sokağa milyonları dökebilen Halk Hareketi'ni durdurmak ve yok etmek amacıyla gerçekleştirilmiştir.

Peki, Halk Hareketi Nerden Nereye Geldi?

Halk, önce Mübarek'i, sonra sıkıyönetim rejimini devirdi. Baktı ki MK'lerden bir hayır yok, onları da devirdi.

Günümüz Mısır'ın da, asker açık sıkıyönetim ile ülkeyi yönetemez. 2011 deki gibi güçlü değil, korkuyor. Totaliter-oligarşik iktidarını kurarken, gerçeği gizlemek istiyor

İşte burada Halk Hareketi kendisini aşamadı ve sokağa dökülen yoksullardan oluşan MK'lerle, "ordu/halk/devrim – MK/karşı-devrim" zıtlaşma ekseninde çatışmaya girdi. Yoksulların üstünde tepişen fillerin oyunu henüz göremedi. Temerrüd ve Mısır'ın 3 büyük sendikası, Ordunun MK'lere karşı çağrısına destek verdi ve Ordu da katliam gerçekleştirdi.

Ama bu denge aniden bozulabilir: bağımsız sendika EFITU'nun MYK'sında 9'a karşı 4 kişilik Fatma Ramadan liderliğinde bir azınlık, orduyla işçilerin beraber olmasını reddetti. Ve 6 Nisan Hareketi de, Tahrir ve Al-Adeviyye meydanından ayrı bir "3. Meydan" kurdu.

İşte, Halk, öğrenim sürecinde bu "4. aşamaya" geçer ve egemenlerin politik-askeri güçlerinden tümüyle ayrışabilirse, Sedatlar, Mübarekler, Ordu, neo liberal İslamcı MK, ve bunların rejimlerinden yararlanan kapitalistler korkudan titrer.

O zaman Mısır'da yer yerinden oynar, halkın kendi iktidarını kurmasının ve kendi demokrasisini geliştirmesinin önü açılır.

Trayvon Martin'in cinayeti ABD'deki kurumsallaşmış ırkçılığın sembolü

Suç Var Ceza Yok!

MAX Z.

Barack Obama 2008'de başkan seçildiğinde, sadece ABD'de değil dünyanın farklı bölgelerinde birtakım olumlu gelişmeler beklentisine girildi. Bazı sol ve sol liberal çevrelerde iyimserlik hakim olmuştu.

Ancak, Amerikan İmparatorluğu'nun iç ve dış politikalarının diyalektiği göz önünde bulundurulunca görülüyor ki, ne dışa ne de içe yönelik şiddet azaldı.[1] Dışa yönelik şiddet daha ileri basamağa sıçrayarak, insansız hava aracı saldırıları başlatıldı. İçerde, işçi haklarındaki kesintiler ve beyaz olmayan nüfusa karşı uygulanan ırkçılık artarak sürdü.

Bunlardan ikincisi, yaklaşık olarak aynı zamanlarda gerçekleşen iki olayla ilgili Florida'da alınan iki mahkeme kararıyla etkileyici bir şekilde göz önüne serildi.

İlk mahkeme kararında, 17 yaşındaki siyahi genç Trayvon Martin'i, kendini tehdit ettiğini hissettiği için silahla vurarak öldüren 28 yaşındaki polis memuru George Zimmerman'ın beraatine karar verildi.

Martin'in üzerinde silah olmadığı kanıtlandı. Fakat sözde "Stand Your Ground" yasasına göre (bu yasa 30 eyalette hala yürürlükte) katil kendini tehdit ediliyormuş gibi hissediyorsa, karşısındakini öldürmesi nefsi müdafaaya giriyor.

İkinci mahkeme kararında ise, yaklaşık aynı zamanlarda alındı. Marissa Alexandra adlı siyahi bir kadın, kendine fiziksel şiddet uyguladığı ispatlanan eşinden korunmak için havaya uyarı atışı yapmıştı. Ama, sonuçta 20 yıl hapis cezasına mahkum edildi.

Alexandra da, Zimmerman'la aynı yasadan faydalanmak için mahkemeye başvurmuştu.

Siyahi bir adamı soğukkanlı bir şekilde öldürmek her zaman nefsi müdafaa olarak geçiyor. Çünkü her siyahi adam potansiyel bir tehdit olarak algılanıyor.

Mahkemelerde Irkçılık

Her iki kararın da arkasında ırkçılığı görmek zor değil, her ne kadar ırkçı arka plan sağ-muhafazakar yorumcular tarafından reddedilse de.

Siyahi bir adamı soğukkanlı bir şekilde öldürmek her zaman nefsi müdafaa olarak geçiyor. Çünkü her siyahi adam potansiyel bir tehdit olarak algılanıyor. Gösterilen tepkilere rağmen, George Zimmerman beraat etti. Zaten dava açılmasına sebep olan da bu tepkilerdi.

Ne olmuştu peki? Ona şüpheli gözüktüğü için Zimmerman Trayvon'ı arabasıyla takip etmiş (Trayvon kapşonlu bir sweatshirt giymişti), polisi aramış ve polisler de ona kendi başına hareket etmemesini söylemişti. Fakat o yine de arabasından inmiş ve Trayvon'a saldırmıştı. Bunu takip eden kavgada Zimmerman, Trayvon'ı vurmuştu.

Zimmerman sadece polis revirinde sorguya alınıp daha sonra da suçlanmadan serbest bırakılmıştı. Ancak daha sonra halktan gelen tepkiler üzerine dava açıldı. Ama, sonuç değişmedi.

Ona şüpheli gözüktüğü için Zimmerman Trayvon'ı arabasıyla takip etmiş, polisi aramış ve arabasından inmiş ve Trayvon'a saldırmış, sonra onu vurmuştu.

Yoksul Siyahlara "İç Savaş"

Bu cinayet ve mahkeme kararı, siyahi ve özellikle de yoksul siyahi halka karşı yürütülen ABD'deki "iç savaş" kapsamında değerlendirilmelidir.

Siyahi halkın sistemsel olarak kriminalize edilmesi, sürekli polis kontrolleri, ABD'deki siyahilerin ve latin kökenlilerin hapsedilmesi – Michelle Alexander tarafından yeni "Jim Crow"[2] olarak tanımlanır- "white supremacy"nin manifestolarıdır.

Fakat öncelikle sınıf egemenliğinin aletidir. ABD'deki işçilerin, yoksulların ve hakları ellerinden alınmış olanların çoğunlukla beyaz olmayanlar olduğu büyük bir sır değil.

Sonuç olarak, kurumlaştırılmış ırkçılığa karşı liberal bir tolerans değil, devrimci bir örgütlenmeye ihtiyaç var.

[1] 2012 yılında, 313 siyah Amerikalı, polis veya güvenlik teşkilatları tarafından yasal yollarla öldürüldü. Obama da, ölüm saçan insansız hava araçlarının yoksul ülkelerde kullanımı emrini bolca verdi.

[2] Jim Crow 1960'lı yıllara kadar siyahilere uygulanan ırkçı politikaların simgesidir.

Rojava: "Saat Geriye Dönmeyecek"

CENK AĞCABAY

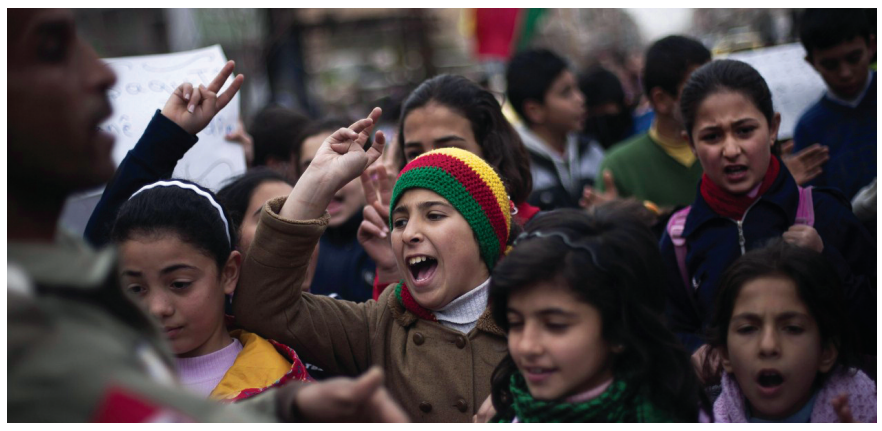

Suriye'de yaşanan iç-savaş sürecinde kendi özgün politik tutumunu geliştiren ve üçüncü cephe olarak adlandırdığı yaklaşımıyla Batı Kürdistan'da özyönetimini kurma yolunda önemli adımlar atan Kürt halkı bir süredir El-Kaide orijinli cihatçı çetelerin vahşi saldırısı altında.

Kürt halkına yönelik saldırıların özellikle Türkiye bağlantılı Cihatçı çeteler tarafından bu süreçte gündeme gelmiş olması, Suriye'deki savaşın genel gidişatı ile yakından ilişkili. Özellikle son aylarda Suriye ordusunun çeşitli bölgelerde elde ettiği başarılar, Türkiye ve desteklediği güçler açısından Rojava'nın sınır bölgesinin önemini daha da arttırmıştır.

Sınır boyu, Cihatçı çetelerin lojistiği ve Türkiye ile ilişkileri açısından vazgeçilmez bir öneme sahip iken, aynı çetelerin bu bölgelerde İslami Emirlikler oluşturarak politik ve askeri varlıklarını pekiştirmeye çalıştıkları bilinmektedir. Özellikle PYD'de temsil olan Kürt Özgürlük Hareketinin Batı Kürdistan'da yarattığı toplumsal ve politik etkiler, sahip olduğu kültürel özellikler cihatçı çetelerin oluşturmak istedikleri toplumsal-kültürel yapının, siyasal kurumların karşıtı niteliğindedir.

International Herald Tribune*'de YPG üyesi genç kadın savaşçıların fotoğraflarına yer verilen geniş bir haberde, PYD ve Cihatçılar arasındaki bu politik-kültürel temellere sahip yapısal karşıtlığın altı çizilirken, PYD ile birlikte savaşan Arap köylülerle yapılan söyleşiler aracılığı ile, Cihatçıların Sünni Araplar'ın da çoğunluğunu kesinlikle temsil etmediğine dikkat çekiliyor.

Suriye'deki savaşın gidişatı, Kürtlerin muhalefet açısından önemini daha da arttırmıştır. Kürtlerin tüm baskı ve ısrarlara rağmen üçüncü cephe politikasından vazgeçmemesi, rejim ya da muhalefetle organik bir ilişki içine girmemesi, askeri olarak gerilemeye başlayan, politik destekleri zayıflayan muhalefet güçlerini harekete geçmeye zorlamıştır.

AKP'nin iflas eden Ortadoğu politikası, dikkat çekilmesi gereken diğer öğedir. Son haftalarda Suriye sınırında yaşanan kimi sıra dışı olaylar, AKP'nin yeni yönelimlere sahip olabileceğine dair kuşkuları arttırmaktadır. Sınır karakollarına yaklaşan ve karakollara ateş açan 3000 kişilik kaçakçı grubu başlıklı fantastik haberler; Başbakanlık'a bağlı Afet ve Acil Durum Yönetmeliği Başkanlığı'nın (AFAD) geçen hafta açıklanan raporu.

AFAD raporu, sürekli artan mülteci sayısının yarattığı sorunlara çözüm olarak öne sürülen, Suriye içlerinde oluşturulması öngörülen Mülteci Kampları'na ilişkin. Askeri güçle desteklenmesi öngörülen bu yeni Mülteci Kampları projesi, Suriye içinde fiili olarak oluşturulacak bir tampon bölge anlamına geliyor.

Afad raporundan kısa bir süre sonra ajanslara düşen bir haberde ise, Tayyip Erdoğan'ın Putin'le bir telefon görüşmesi yaptığı ve bu görüşmede, mülteci akımının yarattığı sıkıntıları dile getirdiği, bu sıkıntıların giderilmesi için gereksinim duyulan Suriye içinde oluşturulacak yeni mülteci kamplarına destek istediği belirtiliyor. Haberin devamında ise, Putin'in bu isteğe ret cevabı verdiği aktarılıyor.

Fiili olarak oluşturulacak bir tampon bölgenin, esas olarak Batı Kürdistan halkının kazanımlarını yok etmeye ve savaşta gerileyen gruplara daha güçlü lojistik olanakları sağlamaya yönelik olacağı ise konuyla ilgilenen hiç kimse için sır değil.

PYD Başkanı Salih Müslim'in Türkiye'ye davet edilmesi ve görüşmeler yapılması , egemenlerin klasikleşmiş "aba altından sopa gösterme" taktiklerinin bir örneği, ya da çok kaygan bir zeminde yürüyen bölge politikasında "enstrüman"ları arttırma adımlarından birisi olarak işlev kazanıyor. Kürtleri muhalefet güçleri ile bütünleştirme çabası, bu görüşmelerin asıl hedefi olarak beliriyor.

Oysa, Kamışlo'lu YPG savaşçısı Haval Mahmut'un söyleşide ifade ettiği gibi, Batı Kürdistan halkı "haklarını kendi kanları ile alıyor, hiçbir taraf bunu onlara hediye etmiyor"*ve "Bu saat kesinlikle geriye dönmeyecek" diyor.

**International Herald Tribune, "In Syrian Chaos, Kurds carve out their own area", Ben Hubbard, 3 August 2013*

Suriye'deki savaşın gidişatı, Kürtlerin muhalefet açısından önemini daha da arttırmıştır.

Savaş Sürüyor

C. MALATYA

Kuseyr, savaştaki en önemli momentlerden biri oldu.

İki yılı aşkındır süren Suriye'deki savaş, farklı momentlerden geçerek olanca hızıyla devam ediyor. Savaşın tarafları kimi zaman sarsıntılara uğrasalar da, mevzilerini tahkim ederek savaşmaya devam ediyor.

Taraflardan biri, Suriye, İran ve Hizbullah'dan oluşan eksen.

Bu eksenin dayanışması, savaşın Kuseyr momentine kadar yoğun olarak diplomasi ve siyasi alanda kendini gösteriyordu. Kuseyr 'deki savaş, dayanışmanın yoğunluk çubuğunu "askeri" alana kaydırdı.

Kuseyr dönemeci, savaştaki en önemli momentlerden biri oldu. Suriye'deki savaşın "sıcak alanında" "aktif" bir rol almayan ya da en azından öyle bir "görüntü" vermek istemeyen Hizbullah, Kuseyr'e askeri müdahalede yer alarak savaştaki tarafını resmen açıklamış oldu.

Hizbullah lideri Hasan Nasrallah, " Suriye, Direniş'in hâmisi ve taşıyıcı kolonudur. Direniş, taşıyıcı kolonunu ve hâmisini kaybetmeyi eli kolu bağlı izlemeyecektir." diyerek, Esad Suriyesi'nin eksendeki yeri ve önemini ortaya koydu.

Hizbullah'ın da devreye girmesiyle, nüfusunun büyük çoğunluğu Şii ve muhaliflerin lojistik destek merkezi olan Kuseyr, Esad rejiminin kontrolüne geçti. Moral ve güç üstünlüğü elde edildi. Şimdi, Hizbullah militanları artık Suriye ordusu ile birlikte Şam'dan Halep'e ve Lazkiye'ye kadar her yerde savaşıyor.

Batı'nın buna tepkisi, Hizbullah'ın "askeri kanadı"nın AB tarafından terör örgütleri listesine alınması oldu.

Askeri, ve siyasi olarak bütünlük gösteren Hizbullah hakkında alınan bu karar, AB'nin ABD ve İsrail'le bir uzlaşması olarak görülüyor. AB, daha önce ABD ve İsrail'in baskılarına direnerek Hizbullah'ı terör örgütleri listesine almamıştı. Şimdi, "askeri kanadı" bu listeye alarak orta yolu bulmaya çalışıyor.

İran, 14 Haziran'da yeni liderini seçti. İlk turda sürpriz yaparak yüzde 51 oy alan Hasan Ruhani yeni Cumhurbaşkanı seçildi. Ilımlıların ve reformistlerin adayı olan Ruhani'yle birlikte, Batı'lı devletler İran'ın dış politikasında bir "yumuşama" bekliyor.

Nitekim, geçmişte AB ile yürütülen nükleer müzakerelerde İran heyetine başkanlık da eden Ruhani, nükleer silahların yapımı ve Suriye konularında müzakerelere ve diyaloglara açık olduğunu belirtti. Bu tutumun bir taktik esneklik mi yoksa "beklentiler" yönünde bir adım mı olduğunu zaman gösterecek.

İran Hamas'la da diyaloglarını sıklaştırdı. Suriye'deki savaşın başlamasıyla Şam'daki bürosunu Doha'ya taşıyarak "direniş ekseni" nden uzaklaşan Hamas, tekrar eksenle ilişki kurmaya başladı.

Hamas'ın kendisine vaat edilen yardımları alamayarak güç duruma düşmeye başlaması, Sisi Mısırı'nın başta Gazze tünellerini kapatarak Hamas'a karşı İsrail'e yardımcı olması, İran'ın FHKC, İslami Cihad, El-Fetih gibi Filistinli örgütlere yardım etmesi ve Esad-İran-Hizbullah ekseninin Suriye'de inisiyatifi ele geçirmesinin Hamas'ı zorladığı anlaşılıyor.

Suriye'deki savaşta Hizbullah'ın yardımıyla Esad rejiminin güç kazanması, Rusya ve Çin'in devam eden desteği, Mısır'da Mursi'nin devrilmesiyle "Sünni eksenin" iç çatlaklarla uğraşması ve İran'ın yeni cumhurbaşkanı'nın "ılımlı ve reformcu" olması özel bir durum oluşturuyor.

Esad-İran-Hizbullah ekseni ve arkalarındaki aktif destekçi Rusya'nın, şimdi kendilerinden esen yeli müzakere ve diyalog yoluyla konsolide etmeye çalışacağı anlaşılıyor. Ufuktaki Cenevre görüşmeleri, önem kazanıyor.

Yükselen Kimin Ekonomisi

MURAT DÜZGÖR

Gezi İsyanı ve Brezilya'daki büyük kitle hareketleri, Türkiye ve Brezilya'yı 2013 yazında dünyanın ilgi odağı haline getirdi. Her mecra, bu iki ülkede gelişen hareketleri kendi politik konumuna uygun bir biçimde yorumlamaya çalıştı.

Financial Times, Wall Street Journal, New York Times, Guardian, Economist, Der Spiegel gibi batılı yayın organları bu hareketlere geniş yer ayırdı. Gerek haberleri sunuşlarında, gerekse yazarların yorumlarında ortak bir noktanın altı çiziliyordu: Yükselen ekonomilerde, orta-sınıfların artan istekleri.

Türkiye'de kimi liberal yorumcuların Gezi İsyanı'na yaklaşımlarında da benzer düşünceler bulmak mümkün ve bu bir tesadüf değil. Bu benzerliğin kaynağında, Neo-liberal amentülerde ortaklık bulunuyor.

Mesele Orta Sınıf Değil!

Emperyalist-kapitalist dünya sistemi bölgeler, ülkeler ve sınıflar arası kutuplaşma ve eşitsizlikler yaratarak ve var olanları derinleştirerek, kendini yeniden üretir. Ekonomik gelişme ve genişleyen orta-sınıflar kavramları da ancak bu bütünsel yapının, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin somut işleyişi içinde ele alınabilir. Onun dışındaki her ele alış, piyasayı kaplamış olan Neo-liberal ezberlerin bir kez daha yinelenmesidir.

Neo-liberal ezberleri, Brezilya'daki kitlesel protestolar özgülünde ele alan James Petras; Brezilya'daki kapitalist gelişmenin son 40 yılını ekonomik, politik düzeylerde kapsamlı bir analize tabi tuttuğu yeni çalışmasında*, Brezilya'da kitlelerde açığa çıkan büyük öfkenin kaynağında son yıllarda ayyuka çıkan rüşvet ve suistimallerin önemli bir yer tuttuğuna işaret ediyor.

Petras'a göre, şehir içinde helikopterlerle seyahat eden, villaları ve çalışma alanları özel güvenlik orduları ile korunan son 20 yılda zenginleşmiş bir insan grubunun gösterişli yaşam biçimi de kitlelerde yükselen öfkenin kaynaklarından birisi.

2008-2012 arasında sosyal ve altyapı projeleri için harcanması öngörülen para tutarının önemli bir kısmının yolsuzluk ve suistimal nedeniyle çarçur edildiğini ifade eden Petras, "merkezi şehirlerde toplu taşımacılık için 6,5 Milyar Real para ayrıldığını, ancak bu miktarın sadece yüzde 17'sinin bu iş için harcandığını" resmi belgelere dayanarak ortaya koyuyor.

Kırda "Sessiz Jenosid"

Bir yanda uluslararası finans-kapitalin cenneti haline dönüşen bir ülke, diğer yanda, uluslararası tarım tekellerini destekleyen politikalar sonucu toprağından, doğal çevresinden kovulmuş, şehirlere sürülmüş milyonlarca yoksul insan. Topraklarından sürülmek istenen köylülerin geliştirdikleri direnişlerin vahşi bir şiddetle bastırılmasına ilişkin Katolik Kilisesi Konseyi'nin raporlarına göndermelerde bulunan Petras, son 20 yıl içinde kırsal alanlarda yaşanılanın bir "sessiz jenosid" olarak ifade edildiğini dile getiriyor.

Cardoso ile başlayan, daha sonra İşçi Partisi lideri Lula eli ile uygulanan ve yine İşçi Partili Dilma ile devam eden neo-liberal politikaların tarımsal boyutu; Brezilya'yı insani ve ekolojik yıkımın en acımasız sonuçları ile karşı karşıya bırakmış. Uluslararası tarım tekellerinin kar hırsı, Yağmur Ormanları'nın geleceğini tehdit etmeye başlamış.

1993 yılında hastanelerde ülke çapında her 1000 Brezilya'lıya 3.3 yatak düşerken, sağlıkta özelleştirmenin sonucunda (yani ekonominin yükselmesi sonucunda!) 2009'da bu rakam 1.9'a gerilemiş. Yükselen ekonomiler kategorisinin yıldızı olan Brezilya'da, kuşkusuz "soya lord"ları olarak adlandırılan bir grup toprak sahibi daha da genişlettikleri uluslararası bağlantıları ile bu süreçten önemli kazançlarla çıkmışlar. Ya da uluslararası finans-kapitalin temsilciliklerini yapan çeşitli işkollarından yöneticiler ve İşçi Partisi'nin iktidarında devlet kurumları içinde yer bulan çeşitli gruplar servetlerini devasa boyutlarda arttırmışlar.

Tüm bunlar, Brezilya'da milyonların artan yoksulluğu ve doğal çevrenin yıkımı pahasına gerçekleşmiş. Geçtiğimiz Haziran'da isyanı ateşleyen, bu iki temel yıkımın yarattığı öfke ve tepki birikimi, "yükselen ekonomilerde, orta sınıfın artan talepleri" kesinlikle değil.

**Brazil: Extractive Capitalism and The Great Leap Backward, James Petras, Global Research, July 23, 2013.*

GEZİ DİRENİŞİ

Forumlar Örgütleniyor Halk Özgürleşiyor

JULİANA GÖZEN

Gezi Direnişinin çatışmalı günlerinde filizlenen yeni muhalefet tarzı, parklarda forumlarla serpilip gelişiyor.

Forumlarının önceli, ilham ve güç kaynağı, Gezi Parkı direnişiydi. Yaklaşık 15 gün boyunca devlet otoritesinin olmadığı Gezi Parkı'nda oluşturulan "özgür yaşam alanı" nda kazanılan deneyimler, forumlara ruhunu veriyor.

Bu dönem boyunca Gezi Parkı'nda, barınmadan sağlığa, temizlikten eğlenmeye kadar çeşitli konulardaki dayanışma ve ortak kararların alınmaya çalışıldığı forum deneyimleri önemli birikim yarattı.

Semt parklarının bir anda forum alanına dönüştürülmesiyle kendisine alan yaratan etkinlikler; "direnişi sürdürme biçimi" olduğu kadar, mücadele için "yeni" olan özellikler barındırıyor.

Bunların başında, 11 yıllık iktidarın politikalarına karşı en geniş kitleyle nasıl cevap verileceği konusunda ortaklaşma yeteneğini geliştirmek geliyor.

Sürdükçe kendisini olgunlaştırıp zenginleştiren ve kendi kurallarını kendi belirleyen bir yolda ilerleyen forumlar, ilk zamanlarda sadece bireylerin kendi deneyimlerini ve düşündüklerini anlattıkları birer açık kürsü niteliğindeydi.

Hemen, çevrede oturan mahalle sakinlerinin gürültüden rahatsız olmaması için, onay ve reddi simgeleyen "kol hareketleri" keşfedildi. Bu işaretler, aynı zamanda Küresel Direnişin ortak hareketleriydi.

Çok kısa zaman sonra, forumlarda kararlar alınıp uygulanmaya başlandı.

Forumlara katılan insanların mesleklerinden, yeteneklerinden, sunabilecekleri destekten doğru "alt inisiyatifler" oluşturuldu. Bu "alt" inisiyatifler, mahallenin kendi yerel sorunlarını işlemeye ve harekete geçmeye başladı.

Çalışma atölyelerinin işlev kazanması ve sürekli ve istikrarlı çalışması, forumun ihtiyaçlarını karşılama noktasında oldukça önemli bir yerde duruyor. Çalışma atölyelerinin çeşitliliği ve hayata geçmesi bakımından Abbasağa Park Forumu ve Yoğurtçu Park Forumu en gelişmiş forumlar olarak kendini gösteriyor.

Anneler çalışma grubundan bilişim grubuna, dayanışma ağından eğitim çalışma gruplarına, güvencesizler çalışma grubundan hukuk çalışma grubuna kadar birçok çalışma grubu oluşturuluyor ve etkinliklerini, faaliyetlerini forumlara yansıtıyor ve hayata geçiriyorlar.

Yeni dönem muhalefet biçimi olan forumlar, bu sürecin atar damarıdır.

Şimdilerde, kimi forumlarda semt veya mahalle meclisleri oluşuyor.

Genel semt forumlarının devamı olarak, mahalle meclislerinin oluşturulması, düzenli toplanması ve mahallenin kendi sorunlarını gündem edip harekete geçmesi, yeni oluşan dönem içerisinde temelleri yerellerde sağlam atmanın bir adımı olacaktır.

Direniş Forumlarda Örgütleniyor

"Kimsenin Askeri Olmayacağız" sloganı zemininde örgütlenen forumlar, Gezi ruhunu içinde taşıyor.

Forumları kendi örgütlenme aracıymış gibi gören ve onun üzerinde bürokratik hakimiyet kurmaya çalışan yaklaşımların, forumlarda tutunamadıklarını gördük. Forumlar kendi amaçlarını yolun başında koydu: direnişçi güçlerin bir bölümünün hareketini değil, bir bütün olarak ortak hareketini yaratmak!

Direnişin, zirvesinden bir adım geri çekildiği anda ortaya çıkan yeni dönem muhalefet biçimi olarak forumların, başka isyanlara gebe olan bu sürecin atar damarında olduğunu söyleyebiliriz.

Direnişte savaşarak kazanılan özgüvenle hareketlenmeye başlayan kitlelerin, özgürlüğü koklayıp tatması ve başka bir yaşamın mümkün olduğunu görmesi, yeni dönemin temelleri açısından büyük önem taşıyor.

Gezi ile başlayan forumlarla devam eden ve şimdilerde mahalle ve alan meclislerine sıçrayan süreç, çok daha fazlasını bünyesinde barındırıyor. Israr etmek, yürümek, keşfetmek gerekiyor.

Gerçek Alternatif

BARIŞ ÖZER

Gezi sonrasında oluşan forumların, Direnişe kısa bir ara vermek veya şeklen pozisyon değiştirmekten öte anlamlar barındırdığı aşikar.

Forumların ana gündemi; "Gezi direnişinin öğrettikleri". İşte, en sık konuşulan konu, forumların güncel misyonunu özetliyor.

Sorgulayan ve öğrenerek yol alan bir duruşun egemen olması gayet normal. Kısa sürede olağanüstü hızla yol alıp, ilerledikçe şekil alan ve kendisini bulan Direniş, forum örgütlenmeleri deneyimini de aynı ruhla yaşıyor.

Sürekli bir arayış olan Gezi direnişinin, Taksim işgali sonrasında büründüğü biçim olan forumlar, o arayış halinin bir kez daha somutlaştığı mekanlar oldu. Arayışın ve o sürecin içinde oluşan tarihsel bir toplumsallaşma sürecinin güncel mekanı olma potansiyelini taşıyor.

Toplumu temellerinden sarsan bir Direnişin kazanımları üzerine inşa olan ve sürekliliğini esas alan forumların, nasıl yol alacağı kritik önemde. Eğer Direniş, başka direnişlerin ve ayaklanmaların mayalanmasıysa, forumlar, sürekliliğin sağlandığı ve nasıl yol alınacağının belirlendiği yerler olabilir.

Gezi'de direnen, direndikçe de dönüşen ve özgürleşen on binler, forumlarda kendilerini örgütlemeye ve hükümet politikalarına karşı alternatifler üretmeye çalışıyor. 3 büyük şehrin parkları, Direnişin müthiş dönüştürücü gücüne verilebilecek önemli bir örnek. Forumların katılımcısı on binleri kapsayıcı temelde inşası, belirleyici önem taşıyor.

Forumların, direnişin ruhuna uygun şekil alan ve devamlılığı noktasında rol oynayabilecek yerler olması, şimdi ve burada, verilen mücadelenin sigortası niteliğinde. Gezi ruhuyla ortaya çıkan muhalefetin örgütlenebileceği en önemli yer forumlar. Bu durum zamanla çeşitlenip zenginleşerek farklı biçimlere sıçrayacak ve kendi bağımsız duruşunun tarihsel paradigmasını keşfedecektir.

Forumlar, eğer direniş büyüyüp serpilip gelişebilir ve yeni toplumsal muhalefet biçimlerine sıçrarsa, o gelişmelere zemin teşkil edebilecek bir alan/mekan olma yetisine sahip.

Forumlar, üstüne yerleştiği zemin ve içinde barındırdıklarıyla, geniş yığınlara hitap edebilecek, dönüştürebilecek ve harekete geçirebilecek nitelikte.

3 büyük şehrin parkları, Direnişin dönüştürücü gücüne önemli bir örnek.

Bu duruş ve nitelik, forumlara iktidara karşı alternatif örgütlenme olma kapasitesini de yüklüyor. Eğer doğru pozisyon alınabilir ve forumların kendisi olması sağlanabilirse, o yöndeki gelişmenin önü açıktır.

Günümüze özgü ve yeni bir biçimde ortaya çıkan bu tablo, Ekim devriminin Sovyet örgütlenme modeline ve 1871'lerin Fransa'sının Paris Komünü deneyimlerine göndermeler yapıyor.

Forumlar, şimdiki an'a ve bu direnişe özgü şekil almış, bugünün ve Gezi direnişinin gerçekliğinde devrimci-halkçı bir karşı iktidar odağı haline sıçrayabilir.

Daha şimdiden alternatif duruşu barındıran ve örgütleyen forumlar, eşitlikçi özgürlükçü bir toplumun nasıl olacağının deney alanı olma potansiyelini de taşıyor.

Daha fazla kendisi olmaya ve derinleşmeye ihtiyacı olan forumlar, içindeki zengin başka olanakları da, sokak pratiğiyle kalıcı ilişkilendiği ve süreklilik sağladığı oranda açığa çıkaracaktır.

Farklı semtlerdeki forumların bir "şehir" odaklı iletişim alanı içinde ortak tutumlar üretmesi olanaklı. Ve elbette, şayet o yönde bir ihtiyaç oluşursa, farklı şehirlerin forumlarının "ülke" çapında bir özgün iletişim alanı kurması da mümkün.

Ayrıca, tam tersi yönde, semt forumlarının, mahalle ve sokak meclislerine, okul ve fabrika forumlarına, kadın ve ekoloji gibi alanlarda alan forumlarına doğru saçılması, sürecin doğal girdileri olacaktır. Toplumsal yaşamın bütün alanları forum biçiminin yayılımı içine girebilir.

Olası bu türden gelişmeler, bürokratik zorlamalarla değil, sürecin somut ihtiyaçlarının yönlendirmesi, kapsayıcılık ve zenginlik kapasitesinin daralmaması gözetilerek, sürecin doğal akışı içinde gerçekleşmeli.

Maçka Forumu'ndan AHMET KALE ile söyleştik…

"Hayatımız Gezi Öncesine Dönmeyecek!"

Röportaj: **Perihan K.**

Maçka Forumları nasıl başladı, forumun işleyişi ve gidişatı ne durumda?

Ahmet Kale: 15 Hazirana kadar, direniş Gezi Parkı'nda sürdü. 15 Haziran akşamı polisin vahşi bir saldırısıyla, direniş gezi parkında sona erdi, forumlara taşındı.

17 Haziran da Taksim Dayanışması parklar listesi yayınlayarak, herkesi parklarda forumlara çağırdı, ben de evime en yakın park olan Maçka parkına gittim. 18 Haziran'da 80 kişi kadar insan vardı forumun başlatılmasına ön ayak olan, 18 hazirandan beri ben de Maçka Forumu'nun içindeyim.

Biz Maçka Forumu'nda bir sistem sağladık, faaliyetler belirlenen komisyonlar biçiminde sürüyor. Serbest gündemler daha çok gündemimizin sonunda herkesin içini dökeceği bir bölüm olarak planlanıyor, daha çok belirlediğimiz konular üzerinden forumları örgütlüyoruz.

Haftanın 5 günü düzenli olarak akşamları forumları gerçekleştiriyorduk, şimdi haftada 3 gün yapıyoruz.Cumartesi akşamları Dayanışmanın eylemlerine ayırıyor, Pazar günlerini ise tüm gün gelenekselleştirerek, piknik ve takas pazarı yapıyoruz. Taksim Dayanışması'ndaki arkadaşlarının göz altına alınmalarıyla adliye önünde eylemler yaptık .

2 Temmuz'da yoğun katılımlı Sivas katliamı anması yaptık. Gazetecilerle basın yayın/ medya ve gezi, Nükleer karşıtı platformdan arkadaşlarla ekoloji söyleşileri, kendi aramızda ise çeşitli etkinlikler gerçekleştirdik. Dans ve sanat etkinlikleri yapıyoruz.

Ramazan ayında Yeryüzü Sofraları etkiliğini İhsan Eliaçık ve Antikapitalist Müslümanların katılımıyla gerçekleştirdik. 'Bayramlaşma' buluşmaları yaptık.

Forum, asgari 40 azami 80 kişiyle toplanır halde. Maçka Forumunun bir özelliği ise, çoğunluğun eğitimli ve iş güç sahibi(!) olması. Bu bölgede yaşayanların çoğunun yaz tatili alışkanlıkları olmasından dolayı, yaz dönemi itibariyle sayımız düşük olabiliyor ancak güçlü bir potansiyel mevcut.

Maçka Forumu'nun iç örgütlenmesi tamam sayılır, aktif çalışan 300 üyeli bir Facebook grubu, 250 üyeli bir mail grubu var, orada her şey tartışılıyor. Şimdi forumlar arası koordinasyon diye bir şey oluştu, oraya da bir temsilci seçip gönderiyoruz.

"Kolektif yaşama şansımız var, bunu da önümüze koyduk."

Herkesin mail adresi-telefonu herkeste mevcut. Bir şey olduğu zaman bir bakıyorum birisi beni aramış, ben Maçka Forumu'ndan bilmem kim, nereden buldun telefonu demiyorum oradan buluyor.

Forumlar direnişe ne kazandırdı, değişen ne oldu?

Maçka'da direniş öncesi, komşuluk ilişkileri ya da tüketime karşı algı sığdı, direnişle beraber insanlar birbiriyle ilişki kurdu, buluştu, tüketime karşı boykotlar başlatıldı.

Her gün tanımadığım 3-5 kişiyle selamlaşıyorum "Abi, nasılsın?" diyorlar. Bir gün sokakta bir kadın gelip 'Abi nasılsın?' diye sordu, bozmadım 5 dakika sonra "valla tanıyamadım sen kimdin?" dedim, "Olur mu Abi, Maçka Forumundayım ben ya" dedi.

Böyle güzel şeyler çıkıyor insanlar birbirlerini tanıyorlar, temas ediyorlar.

Haftanın beş günü, insanlar ısrarla evlerinden çıkıp foruma geliyorlar, çocuklarından hiç ayrı kalmayanlar bile çocuklarını başkalarına emanet edip geliyorlar. Kimse evlerine girmek istemiyor. Bunlar çok önemli kazanımlar.

Maçka Forumu'nun önüne koyduğu hedefler var mı? Süreç nasıl ilerleyecek?

Maçka Forumu'nun bundan sonrası için önüne koyduğu iki üç önemli şey var; birisi Eylül ayında herkesin dönmesiyle birlikte, bir hedefimiz mahalle meclislerine yönelmek, mahallelerde yerel yönetimler üzerine çalışmalar yapmak, sorunlarımızı konuşmak.

İstanbul çok büyük bir metropol ama İstanbul'un mahallelerini, semtlerini kasabalara çevirme, kolektif yaşama şansımız var, bunu da önümüze koyduk.

Direniş, 1-15 Haziran arasındaki durumuna gelir mi? Gelmesi istenir çünkü; o çok büyük bir okuldu. Sosyalist gruplarımızın bu okuldan ders alması gerekir. Genel olarak baktığım zaman, ders almayan grupların giderek kendilerini göstermeye başladığını görüyorum. Direniş, sanki hiçbir şey olmamış ya da bir toplanma olmuş işte 2-3 gün süren bir miting olmuş orada insanlar politize olmuş bitmiş gibi bir şey değil.

Hayatımız bundan sonra gezi öncesine dönmeyecek!

Direniş öncesi "sıradan" , "apolitik" dediğimiz bir sürü insan bugün "ben çok farklıyım "diyor.

Şimdiye kadar politikayla yeterince uğraşmamış, belki bundan sonra da uğraşmayacak biri "Devlettir ne yaparsa yapar, bizim devlete gücümüz mü yeter?" demiyor artık. Çünkü devleti kendi güçleriyle geriletebildiğini gördüler.

15 gün, tam 15 gün devletsiz bir yaşam kurabildik. Devletsiz, kendi gücümüzle! Ben işsizim ve direniş boyunca 5 lira harcamadım. Gidiyordum parka, suya, yemeğe, hiçbir şeye para vermiyordum, hiç para harcamadan 15 gün geçirdim. Yani demek ki olabilecekmiş, insanların potansiyelini ortaya çıkardığımız zaman bir şeyler olabilecekmiş.

Halkta böyle bir cesaret, böylesi bir komün gücü. O zaman bunu örgütlemek solcuların görevi.

Onlar biraz daha örgütlü olmanın yollarını bulacaklar. Yani örgütlülüğe güvenmenin, planlanmaya,/yapılanmaya güvenmeye… Onların sonuçlar çıkarmaya ihtiyacı var. Bizim /sosyalistlerin ise , o yaratıcılıklara, ihtiyacı(mız) var. Birlikteliğe ihtiyacımız var.

Antikapitalist Müslümanlar'dan ÖZGÜR KAZIM KIVANÇ ile söyleştik…

"Yeryüzü Tüm Canlılara Sunulmuş Adil ve Eşit Paylaşılması Gereken Bir Sofradır"

Röportaj: **ERKAN GÖKBER**
ALİ CAN POLAT

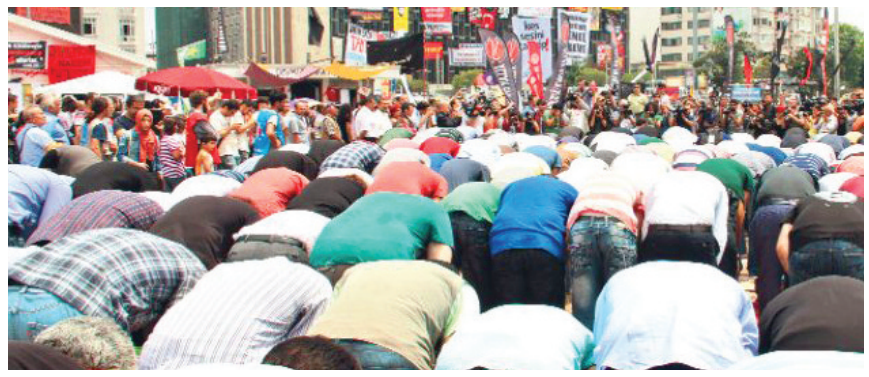

Antikapitalist Müslümanlar nasıl bir hareket? Kısaca anlatır mısınız?
Antikapitalist Müslümanlar kapitalizm ve İslami değerleri özümsediğini iddia eden coğrafyaların iç içe geçip birlikte bir sömürü düzeni yaratmasına karşı bir tepkidir. Türkiye'de de bunun ayağı AKP ile oldu.

AKP'nin Anadolu'da en ücra köylere, kasabalara varıncaya kadar kapitalizmin araçlarını soktuğu bir dönemde, bu işi artık yediremeyen, bu işin böyle olmadığını bilen, nasıl olması gerektiği konusunda da kafasında bir fikri olan insanların bir araya gelerek oluşturduğu bir yapıdır. Temelinde de Antikapitalist olduğu kadar, antiemperyalist ve antiotoriter de bir yapıdır aynı zamanda. Tüm bunların bir arada olması gerektiğini düşünen bir yapıdır.

Biz Kur'an'dan iki tane slogan gibi cümleyle kendimize yol çiziyoruz. Bir tanesi "levh ül mülk" yani "Mülk Allahındır." Yeryüzündeki tüm nimetler, Allah'ın yeryüzündeki yansıması olan bütün canlılarındır. Hiçbir grubun elinde tekelleştirilemez, bir avuç zenginin malzemesi edilemez.

Diğeri de "La ilahe illallah", "Allahtan başka ilah yoktur" yani Allahtan başka otorite yoktur. Bu da Allah'ın mülkünü yeryüzünde tekeline alıp, insanlar üzerinde otorite kuranlara karşı Kur'an da dile getirilen bir haykırıştır. Biz bu iki sözü kendimize temel alıyoruz.

İslamın, Kur'an'da söylediği ekonomik-politik ve Hz. Peygamberin de kendi uygulamaları, bugünkü çağın tam karşısındadır. Aslında ezilenlerin, yoksulların yanında, iktidarlara karşı, muktedir olanlara karşı bir söylem geliştiren, bir örgütlü mücadele biçimi görüyoruz.

Bizim niyetimiz peygamberlerin çizdiği doğrultuda mücadele geleneği sürdürmek ve ezilenlerin yanında yer almak. Yani kapitalistlere, egemenlere, iktidarlara karşı, hangi dine, mezhebe, kültüre, etnik kökene bağlı bulunduğu önemli olmaksızın ezilen halkın yanında yer almak.

Gezi Direnişi önemli bir ortaklaşma yaratan hareket oldu ve siz ilk günlerinden itibaren içinde yer aldınız. Gezi ruhunun bir parçasıydınız... Bu direnişi ve direnişin içinde kendinizi nasıl değerlendiriyorsunuz?

"İnsanların açlık ve barınma problemi olmadığında birbirleriyle sorunu da kalmıyor."

Orada yer almamızın nedeni, mülkün Allaha ait olduğu inancını ve Taksim Gezi Parkı'nın tüm kamuya ait olduğunu İslami bir üslupla haykırmaktı. Biz orda kimle yan yana durduğumuzu da aslında pek önemsemedik. Solcular mı var, ulusalcılar mı var, önemsemeden, kendi bildiğimiz doğruyu haykırmak için gittik. Ama tabiî ki orda aynı doğruyu farklı şekillerde haykıran gruplarla bir araya gelmek kaçınılmazdı ve öyle bir birliktelik sağlandı.

O birlikteliğin aslında en önemli yanı, orada devletin otoritesinin olmadığı, kapitalist ilişki biçimlerinin olmadığı bir on sekiz on dokuz gün yaşadık. Herkes ihtiyacından fazlasını birbiriyle paylaştı ve iktidarlar eliyle ayrıştırılan kimlikler o alanda bütünleşti ve bir zenginliğe dönüştü.

Kimsenin açlık korkusu olmadığı, barınma problemi olmadığı bir temelde buluşulduğunda insanların birbiriyle hiçbir sorunu kalmadığı görüldü.

O yüzden biz orda kandil tertip ettiğimizde, kandili birleştirici bir unsur, eşiktik, adalet ve özgürlük olarak vurguladığımızda kimse katılmakta bir sakınca görmedi. Ve kişisel anlamda özgürlük gibi gördükleri mesela alkol tüketmekten de bir geceliğine vazgeçebilme erdemini gösterdiler.

Ya da bir direniş cuması tertip ettiğimizde etrafımızda güvenlik çemberi kurmayı kendiliğinden, kimsenin bir talebi olmadan gerçekleştirdiler. İşte bu tam da o gezi ruhunun nasıl bir şey olduğunu yansıtan örneklerdi bizim için… Gezi böyle bir ruhtu ve gayet güzel günlerdi.

Ramazan ayında da Yeryüzü sofraları ile devam etti süreç burada nasıl bir mesaj verilmiş oldu?
Yeryüzü sofraları fikri bizde şöyle oluştu. Bizim islamdan okumalarımıza göre "yeryüzü tüm canlılara sunulmuş bir sofradır, adil ve eşit bir şekilde paylaşılması gereken bir sofradır."

Orda da bizim vurgulamaya çalıştığımız şey oydu. Gelin evinizden ne getirebiliyorsanız getirin, birlikte paylaştığımız bir ortam yaratalım. Ve tam da kafamızdan geçtiği gibi oldu, özellikle o ilk istiklal caddesindeki sofra. Orada da cadde girişinde TOMA'larla kesilip, diğer tarafta iktidarı simgeleyen bir sofrayla da karşı karşıya gelmesi, yani iktidarla aslında karşı karşıya gelmesi, o açıdan çok anlamlı oldu.

Şunu da vurgulamaya çalıştık aslında bu da önemliydi, yıllardır Türkiye sol hareketinin ya kavrayamadığı ya da dillendiremediği bir şey vardı. Ramazanda oruç tutmanın nasıl tüketim karşıtı olduğunu göstermiş olduk. Yani oruç aslında tam bir kapitalizm karşıtı harekettir.

Gezi İsyanı ve Yeryüzü İftarları

CENK AĞCABAY

Gezi İsyanı, farklı eylem biçimlerine bürünerek ülke gündemindeki yerini korumaya devam ediyor. Ramazan ayının gelişi ile birlikte, Türkiye Gezi İsyancılarının yepyeni bir eylemine tanık oldu.

Yeryüzü İftarları...

Ramazan ayında tutulan orucun ardından yenen iftar yemeği, toplumsal muhalefetin kendini ifade ettiği bir eyleme dönüşebilir mi? Dönüşebilirmiş…

Ancak bunun için, ezilen ve baskı altına alınanların Gezi İsyanı düzeyinde bir başkaldırıyı, devlet terörüne karşı ortak direnişi, kardeşleşmeyi ve dayanışmayı yaşaması gerekiyormuş.

Neo-liberal talan ve soyguna birlikte dur diyenler, devletin baskı ve zoruna karşı omuz omuza direnenler, aralarından bir bölümünün inanç ritüelinden neden rahatsız olsun?

Hele o ritüel, zalim muktedirlerin beş yıldızlı otel sofralarına değil, Gezi İsyanı boyunca beraber mücadele ettikleri kardeşlerinin dost sofralarına ortak olma daveti niteliği kazanmış ise…

Marx ve Engels'ten beri, dinsel olgulara zaman ve mekan değişkenlerinden bağımsız bir öz atfetmemek gerektiğini; dinsel olguları ait oldukları tarihsel ve toplumsal koşullar içinde, ifadesi oldukları sosyal güçler ve dile getirdikleri politik hedefler çerçevesinde ele almak gerektiğini biliyoruz.

Nasıl ki, ezilen kölelerin dini olarak ortaya çıkan Hıristiyanlığın, Roma İmparatorluğu'nun egemen devlet ideolojisine dönüşmesi tarihsel bir gerçeklik ise; 20. Yüzyılda Avrupa'nın güneyinde gericiliğin sembolü olan Katolik Kilise'sinden, aynı dönemde Latin Amerika'da, Kurtuluş Teolojisi isimli sosyal-politik bir hareketin ortaya çıkması, emperyalizm ve Latin Amerika egemenlerine karşı devrimci sosyalistler, işçi sınıfı ve ezilenlerle aynı saflarda yer alıp devrim mücadelesine girmesi de bir başka gerçekliktir.

Marksizm, dinsel olguların analizini yaparken, dinsel düşünce ve temsilleri ait oldukları toplumsal temeller itibariyle ele alır ve bu temellere bağlı olarak, kurulu düzeni meşrulaştıran ve mutlaklaştıran yorumlarla kurulu düzene muhalefet eden, egemen toplumsal ilişkilerin protestosunu içerenleri ayrıştırır.

Omuz omuza direnenler, yanındakinin inanç ritüelinden neden rahatsız olsun?

2013 Türkiyesi'nde karşımızda duran tabloyu açıklamak için bundan daha uygun bir araç var mıdır? Bir yanda, Neo-liberal talan ve soygunu, emperyalizme hizmeti, toplumsal ilişkilerin en dar kalıplar içine sıkıştırılmasını Sünni İslam'a dayalı ideolojik argümanlarla meşrulaştırmaya çalışan bir politik iktidar; diğer yanda İslam toplumlarının tüm tarihsel geçmişini ezilen ve sömürülenlerin bakış açısından yorumlamaya çalışan, günümüzün toplumsal tahakküm biçimlerine karşı duruşlarını Gezi İsyanına katılarak eylemli olarak ortaya koyanlar…

Esnaflar ve Gezi Parkı

MERAL ÇINAR

"Geçmiş çağların üretim yordamlarıder, Kıvılcımlı, kapitalizm şartları içinde sürünüp gittiği için ayakta dururlar. Bunların en ünlüleri büyük köylü tabakaları ile esnaf tabakalarıdır."

Evet, Doktor Hikmet Kıvılcımlı sosyal sınıfları tanımlarken, esnafları, köylülerle birlikte değerlendirir ve bu iki kesimi geçmişten günümüze bir tarih yadigârı olan "Küçük Burjuvalar" içinde tanımlar. Eğer kapitalizm gereği gibi gelişseydi, bu iki büyük tabaka yeryüzünden silinebilirdi, der.

Haziran direnişinde, esnafın direnişçileri destekleyen bir tutum alması, önemli.

Kapitalizm ilerledikçe yok olmaya mahkum olan esnafın, Türkiye'nin geç kapitalistleşmiş bir ülke olmasından ileri gelen bir kör talihi var. Köylülük de olduğu gibi esnaflık da, bu düzen içerisinde cehennem cenderesinde sıkışıp kalmış bir durumda. Küçük mülkleriyle gittikçe yoksullaştırılan bu tabakalar, kapitalizmin gereği gibi gelişememiş olmasının bir sonucu..

Haziran direnişi ile birlikte esnaflar ve "esnafın mağduriyeti" hiç olmadığı kadar öne çıkarıldı. Direniş öncesinde özellikle Taksim de, esnafların ağır vergilere ve cezalara tabi tutulması, büyük AVM ler kurularak yerlerinden edilmesi, en çok iş yaptıkları mekânlarının

önünden sandalyelerin kaldırılması, acaba kimin işiydi? Esnaflar o zaman hükümetin umurunda mıydı?

Asıl mesele, esnaflar değil, direnişi esnaftan tepki geliştirerek abluka altına almaktı. Nitekim AKP hükümeti kısmen başarılı oldu.

Taksim esnafından palalarla direnişçilere saldıranlar, kurşun yağdıranlar, linç girişiminde bulunanlar oldu. Saldıran esnaflar, tarihi yanılgıdan kurtulamayanlar. Kapitalizmi, her an kaybedebilecekleri küçük karları uğruna körü körüne savunma anlayışı içine hapsolmuşlar.

Üslerine buldozer gibi gelen dev AVM'leri görmeyen bu esnaflar, "kendi cellatlarına aşık olmuş" durumdalar.

Paris Komünü, 1871 de, böylesi bir deneyimi en acı sonuçlarıyla yaşamış ve esnaflar burjuvazi ile birlikte davranarak, komün deneyiminin bitmesinde pay sahibi olmuşlardı.

Taksim'de yaşananlar, Paris komününde esnafların sergilediği tutum kadar gerici değildir. Direnişe destek veren, asıl müşterilerinin direnişçiler olduğunun farkında olan, polisin saldırıları karşısında direnişçilere kapılarını açan ve halkla birlikte direnen esnaflar daha fazlaydı.

TESKOMB gibi devletin güdümünde ve esnafı yüklü kredilerle borçlandıran bir kurumun "esnaf mağdur" açıklamaları yerine, Beyoğlu esnafının gerçek temsilcisi BEYDER' in açıklamalarına bakmak yeterli.

BEYDER, Beyoğlu esnafları adına yaptığı açıklamada, "polis saldırmadan önce Gezi Parkında 2 hafta boyunca kurulu olan Komün sayesinde kazancımız ikiye katlandı." dedi. Açıklamada, direnişçiler değil polis yüzünden mağdur olduklarını ve direnişçilerin yanında oldukları da, söylenmişti.

Son 2 yıldır kentsel dönüşüm projeleri ile Taksim esnafını iflasın sınırına getiren Hükümet, esnafları direnişle karşı karşıya getirmeyi planlarken, iflasa sürüklediği esnafın öfkesini gözden kaçırmış olmalı.

Anlaşılan o ki, AKP hükümetinin direniş boyunca sürdürdüğü karalama kampanyalarının esnaf ayağı pek tutmayacak.

Esnafların Haziran direnişinin ruhunu hissetmeleri ve direnişten yana tavırlarını devam ettirmeleri, direnişe güç verecektir. Anti-kapitalist bir ruhu olan Haziran direnişinde, esnafın alışılagelen gerici tarihsel duruşu yerine direnişçileri destekleyen bir tutum alması, önemli.

EMEK

İşçi Sınıfının Yeni Bölüğü

PERİHAN K.

Haziran direnişi üzerine en başından beri çokça yazıldı çizildi. Sonrasında da çokça kitaba, filme, teze, yazıya konu olacak tarihsel bir kırılma/odak oluştu.

"Direniş sınıfsal mıydı?" , "İşçi sınıfı neredeydi?" soruları da sıkça soruldu/sorulacak. Doğaldır, böylesi önemli bir toplumsal hareket beraberinde yeni tartışmalar da getirir.

Sürecin Sınıfsal Dinamikleri

Eskiden "küçük burjuvazi", "orta sınıf" diye, kabaca ve kolayca tariflenen geniş bir emekçi kesimin varlığıyla karşılaştık direnişte.

"Orta sınıf "diye söylemleştirilen toplumsal kesimin, ayaklanmaya yoğun olarak katıldığına şahit olduk.

Nedir bu "Orta sınıf", ne iş yapar, geçimini nasıl sağlar?

Alıştığı eski ayrıcalıklı/ üst pozisyonundan hızla uzaklaşan ve sadece emeğini satarak kazandığı ücretle geçinebildiği bir duruma yerleşen, bu süreçte işçileşen ve özellikle direnişle birlikte çokça tartışılan bu kesim, sınıfın yeni bir bölüğünü tarifliyor.

Gezi'de sıkça rastladığımız işçi sınıfın yeni bölüğü, konumu itibariyle, yüksek nitelikli, eğitimli, entelektüel, gelir düzeyi yüksek bir bileşimi kapsıyor. Çoğunlukla kafa emeğinin yoğun olduğu sektörlerde konumlanan, özellikle küresel düzeyde dev bir ağı kapsayan bilişim ve iletişim sektörlerine yayılmış durumda. Hizmet sektörünün bütünü de, yeni bölüğün oluştuğu toplumsal alan.

Hızla işçileşen, gençleşen, güvencesizleşen ve "beyaz yakalı " mavi yakalı " ayrımlarını silikleştiren yeni bir sınıf fraksiyonu var karşımızda.

Yeni işçi sınıfı dediğimiz kesim, Gezi direnişinde ilk kez sokakla buluşmuş, birbirine değip/dokunmuş, başka toplumsal güçlerle ilişkilenmiş, sermayenin politik rejimine karşı harekete geçmiş, somut bir sınıf bölüğü olarak varlığını ilerletmiş ve göstermiş oldu.

Sınıfın Değişen Yapısı

Sınıfın yapısı, özellikle 70 li yıllarda beri dünya üzerinde hakim olan neo-liberal politikalarla ve kapitalizmin günümüzdeki konumlanışı itibariyle, oldukça değişmiş durumda.

Türkiye'de AKP hükümetiyle yoğunlaşan neo-liberal uygulamalar, esnekleşme ve güvencesizleştirme politikalarıyla sınıfı parçalayarak, sınıfın kapsamını ve bileşenleri de dönüştürüyor.

Geçmişte alıştığımız bildiğimiz işçi sınıfı yapısı ve biçimi, kapitalizmin dönüşümüyle birlikte, farklılaşarak yeniden ve yeniden oluşuyor.

Sermayenin sürekli artan toplumu kapsama kapasitesi ya da başka deyişle, bitmeyen dalgalarla sürekli güçlenen metalaşma süreçleri, eskinin ayrıcalıklı toplumsal kesimlerini hızla sermayenin hizmetine sokuyor, işçileştiriyor. Tarihinde görülmemiş küresel bir nüfusa ulaşan işçi sınıfının farklı halleri, farklı kesimleri, farklı biçimleri de oluşuyor.

Sermayenin sürekli artan toplumu kapsama kapasitesi ya da başka deyişle, bitmeyen dalgalarla sürekli güçlenen metalaşma süreçleri, eskinin ayrıcalıklı toplumsal kesimlerini hızla sermayenin hizmetine sokuyor, işçileştiriyor.

İşçi sınıfı da, içine sürüklendiği bu yeni konumlanma içinde, kendisini yeniden oluşturuyor. Kapitalizmin güncel yönelimlerine karşı tepkisini gösterebilmek için sokağa çıkarak yaptığı hareketlerde ve hareket içinde kurduğu toplumsal ilişkilerle yeni haliyle kendisini fark ediyor, kuruyor.

Evet, Gezi direnişi, bildiğimiz biçimde fabrikalardan taşan bir sınıf ayaklanması değildi. Çok çeşitli halkçı-demokratik ve anti-kapitalist toplumsal hareketler, kendi özgün yapıları ve hedefleriyle sahnenin önündeydiler.

Ancak, arka planı ve özü/derinliğiyle okuduğumuzda, katılımcıların kimler olduğuna odaklandığımızda, hızla işçileşen sınıfın yeni bölüğünün ve yarının potansiyel işçi sınıfı adaylarının(öğrenci-gençlik) ağırlığını ve onların özgün hareket ve taleplerini görüyoruz.

Sınıfın yapısının ve bağlı olarak hareketinin, mücadele ve örgütlenme biçiminin, farklı ve yeni oluşumlarını kavramaya, kendimizi yeni duruma alıştırmaya odaklanmalıyız.

Tarihsel bir proleterleşme dalgasının içinde oluşan, sürekli enerji biriktiren ve varlığını giderek güçlendiren sınıfın yeni bileşimi, muazzam bir potansiyel taşıyor.

Asgari geçim sorunlarını çözecek kadar geliri olan bu yeni işçi sınıfı bölüğü; sermayenin, üretim alanlarıyla yetinmeyip taşarak ve toplumsal yaşamın günlük akışını bütünüyle kapsayarak ve doğayı yok ederek kendisini yeniden üretmeye çalışmasının yaşamı boğucu-bitirici niteliğine tepki gösteriyor. Gezi'de en çok "Özgürlük" ten söz edilmesi ve şu malum "3-5 ağaç" meselesi, rastlantı olabilir mi?

Yeni bir durum, yeni bir sınıf bölüğü ve yeni bir sınıfsal tepki biçimi!

Kapitalizmin yeniden yapılandırıldığı günümüz koşullarında, muktedirlerin asıl büyük korkusu, Gezi hareketiyle sokakla buluşan ve birbirine temas eden sınıfın farklı dinamiklerinin yepyeni zenginliklere saçılan kapasitesi, eskisinden çok daha kapsayıcı olan bütünsel yetenekleri ve bin bir biçime bürünen örgütlü mücadelesi.

İşçi sınıfı, içine sürüklendiği yeni konumlanma içinde, kendisini yeniden oluşturuyor.

İşçi Sınıfının Genç Emekçileri

KADER ORTAKAYA

Gezi direnişinde işçi sınıfı nerede sorusu sıkça soruldu. Direnişe katılan bir "Orta sınıf"ın varlığı ise hep gündemdeydi.

Kim Bu "Orta Sınıf"?

Türkiye ekonomisi, düşük teknoloji gerektiren metalar ve beyaz ev eşyası gibi nispeten daha yüksek teknoloji gerektirse de, artık emperyalist ülkelerin üretimlerini geç kapitalistleşen ülkelere devrettiği, metalar üzerinden büyümektedir. Yüksek teknoloji gerektiren ürünler üretmek için, sermaye birikimi ve nitelikli işçi sınıfına ihtiyaç vardır.

"Orta sınıf" olarak kavramsallaştırılan bu toplumsal kesim, işçi sınıfının oluşturan katmanlardan biridir. Sermayenin ihtiyaç duyduğu, işçi sınıfının "nitelikli" kesimidir. Liberaller, hem direnişin sınıfsal karakterini silikleştirmek, hem de sınıf bilincinin oluşumunu engellemek için bu kavramı kullanmaktadırlar.

Gençlerin yoğunlukta olduğu, işçi sınıfının bu yeni kesimini; iletişim, bilişim gibi kafa emeğinin yoğun olduğu sektörler ve kapitalizm tarafından işçileşmeye doğru sürüklenen avukat, doktor, mühendis gibi yüksek gelirli mesleklere sahip işçi ve işçi adayları oluşturuyor.

Gelir düzeyi işçi sınıfının diğer kesimlerine göre daha yüksek olan, işçi sınıfının bu kesimi, doğrudan çalışma koşullarını esas alıp örgütlenmekten uzak duruyor. Her ne kadar çalışma koşullarını esas alıp örgütlenmeseler de kuralsız çalışma ve güvencesizlik, sonucu her an işsiz kalma olasılığı, bu işçilerde gerilim yaratıyor. Dipte oluşan bu gelirim, onları harekete geçiriyor. Gezi direnişinde kent meydanlarında, AKP'nin yaşam alanlarına dönük, neo-liberal ve muhafazakar politikalarına karşı, mücadele ediyorlar.

Mahallelerdeki Emekçi Gençlik!

Gezi direnişinde yoksul semtlerde öne çıkan, işçi sınıfının bir diğer yeni bileşeni de meslek liseleri, meslek yüksek okulları mezunları ve okul okuyamayan gençlerdir. Güvenceli bir iş bulmanın koşulları gün geçtikçe zorlaştırıldıkça, bu alanlarda sürekli işçi yedekleniyor ve yoksul gençler işsizleşiyor.

İşçi sınıfının bu yeni bileşeni, fabrikalarda "ara eleman" olarak, tekstil atölyelerinde, mağazalarda, çağrı merkezlerinde, (yoğunluklu olarak enformal sektörde) düşük ücretle güvencesiz ve kuralsız çalıştırılmaktadır. İşsizlik ve geleceksizlikle, karşıya kalan emekçi gençlik, Gezi direnişinde, yoksul semtlerdeki ayaklanmaların en önemli dinamiklerindendir.

Gelir Düzeyi Farklı da Olsa

İşçi sınıfının bu yeni her iki bileşeni de, hem sendikal güvencesizlik hem de iş güvencesizliği, kuralsız ve esnek iş koşulları bakımından, işçi sınıfının örgütsüz kesimleriyle aynı koşullarda çalıştırılmaktadırlar.

İşçi sınıfının bu yeni genç ve öfkeli kesiminin, doğrudan sınıf bilinciyle örgütlenmesi, işçi sınıfı mücadelesinin önünü açacaktır.

Sendikalara Re-organizasyon Gereklidir

Kapitalizm geçirdiği dönüşümle hem işçi sınıfının bileşimini değiştiriyor hem de çalışma koşullarını zorlaştırıyor, iş alanlarını parçalıyor. Sendikalar ise, işçi sınıfını kapsamakta yetersiz kalıyor. Kapitalizm karşısında, örgütlü işçi sınıfının olmamasından ötürü yapılan yasalarla, işçilerin -özellikle işçi sınıfının yeni bileşenlerinin- kazanılmış sendikal hakları gün geçtikçe tırpanlanıyor.

Gezi direnişi şu gerçekliği apaçık ortaya koydu. Toplumun örgütsüz kesimi alanlarda iken -örgütlü işçiler dahi- işçi sınıfı, sınıf olarak alanda var olmadı. Sendikaların, işçilerin sınıf mücadelesini örgütlemedeki eksikliği ve özellikle, birçok sendikanın sistem tarafından içerilmesi önemli sorunlardan biridir. Sendikaların, genç güvencesiz işçileri örgütlemesi ve sınıf mücadelesini yükseltmesi için, re-organizasyona ihtiyacı vardır.

Bu Sefer İş Başka: Kıdem Tazminatı

Hükümetin Ekim ayı içerisinde meclise yasalaştırma teklifi ile getireceği paket gündemi işgal etmiş durumda. Doğrudan işçi ve emekçi kitleleri hedef alan ve özlük haklarına dönük ciddi bir saldırıyı getiren paket pek öyle kolayca yenilir yutulur cinsten değil.

Saldırı pek bilinmedik değil, sermayedarların çıkarlarını savunma noktasında tereddüt etmeyen AKP gözünü kıdem tazminatına dikmiş durumda, bunu yapması noktasında yoğun bir baskının olduğu da aşikar. Peki AKP bu paket yasa tasarısını nasıl gündemleştirecek? Malum eskinin bilindik ortamında pek dert etmeye gerek olmayan böylesi durumlar, şimdi oldukça farklı gerilimleri doğurabilecek kritik bir momentin içinde yol almakta.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanının "taşeron işçilerin talebi" şeklinde lanse edip yumuşatarak gündemleştirmeye çalıştığı paket, çalışan kesime balyoz gibi darbe olarak geliyor. Esnek çalışma şartlarını daha da esnetecek, taşeronlaşmanın sınırlarını genişletecek ve emekçi kesimin kıdem tazminatlarını gasp edecek bu paket ne kadar allansa ve pullansa da tüm çıplaklığı ile ortada.

Ayrıca bu yasa, kıdem tazminatını çalma noktasında oldukça kararlı. Bunu yaparken ise taşeron işçilerin kıdem haklarını bahane edecek olan yasa "esnek kıdem sistemi" diye aldatma biçimi ile boy gösteriyor. Her zaman ki gibi var olan haklara dokunulmayacak yanıltması ise bu sefer pek tutacağa benzemiyor. Genç emek gücüne ve kadın emeğinin daha fazla sömürüsüne yaslanmayı hedefleyen, tüm bunları ise hiçbir şey olmayacakmış gibi gündemleştiren işverenler bu kez mutlaka yanılmalılar. Sermaye cephesinden gelen tüm bu manipüle edilmiş taarruza karşı işçi sınıfı hazırlıklı olmak durumunda.

Peki AKP hükümeti böylesi bir yasanın hazırlığını yaparken, hiçbir şekilde herhangi bir emek örgütü ile istişare etme gereği duymayarak, pakette herhangi bir düzeltmeyi gündemine almayarak ne kadar yol alabilir. Gezi direnişinde sahneye çıkan binleri doğrudan etkileyen bu yasaya karşı doğması muhtemel tepkileri öngörmemek pek mümkün gözükmüyor.

Bunun dışında yandaş basın, yandaş sendika vb. yandaş oluşumların açıklamaları ile de geçiştirilebilecek bir durum değil. Hükümet bu gerçeği gören bir yerden hareket eder mi bilinemez, fakat her halükarda önemli bir geçişi ifade eden bu saldırıya karşı geniş bir muhalefet odağının örülmesi gerekiyor. Örgütlü işçi sınıfından, güvencesiz ve esnek çalışan yığınlara kadar uzanan kitleyi böylesi bir momentte gezi ruhu ile harekete geçirecek yeni yasa dönemin kritik bir dönemeci olarak karşımıza çıkıyor.

Şimdi ne yapacağı konusunda kafası net olan binler, bu saldırı karşısında geleceğini, özlük haklarını koruma refleksleri ile tekrar sahneye çağrılıyor. Bu tarz davetler önümüzdeki dönem sıkça karşımıza çıkacak gibi gözüküyor.

Akademik Takvim Dışı Direniş

JULİANA GÖZEN

İktidar yeni akademik dönemde kampüslerde yükselecek "Özgürlük !" çığlığını kısma peşinde . Nasıl mı? Tabii ki, demokratik taleplerimizi karşılayarak değil. Komlo teorileri uydurup, polisiye operasyon hazırlığı yaparak.

Toplumsal yaşamın bütün alanlarına müdahale edip onların ayarlarıyla oynamaya çalışan AKP' yi korkutup paniğe sokan üniversite öğrencileri ne yaptı?

Olayları değerlendirme biçimimiz 31 Mayıs- 1 Haziran tarihinden itibaren değişmiş durumda. Üniversite öğrencilerinin bu denli hedef tahtasına konulmasını da, Gezi direnişi öncesi ve sonrası olarak ele almalıyız.

Gezi direnişinden önce de, sürekli hedef gösterilen ve saldırılan üniversitelerde bir öfke birikmesi mevcuttu. O baskılara rağmen biriktirerek ilerleyen, deneyimlerini arttırarak muhalefet tarzını oluşturan gençlik hareketi, kendini hep var etti.

Üniversite gençliğinin mücadele içinde biriktirdiği tüm bu enerji, Gezi'de herkes tarafından da görüldü. O özgürlükçü ve devrimci enerji, sokaklarda, direnişte, alanlarda rengarenk çiçekler gibi açılıverdi; dinamizmi, yaratıcılığı ve üretkenliği ile kendini gösterdi.

Direnişten önce, demokratik taleplerle yaşam alanlarına sahip çıkan üniversitelilere gözaltı, tutuklama ve uzaklaştırma cezalarının başı çektiği "marjinalleştirilme" politikaları uygulanıyor ve "Meşru olmayan bir şeyler yapıyor bu çocuklar" havası yaratılabiliyordu.

Ancak, Gezi direnişi' nden sonra hep söylediğimiz bir şey vardı, "Artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacak". O gerici hava artık dağıtıldı.

Puşi taktığı, pankart açıp afiş astığı için tutuklanan, gözaltına alınan üniversite öğrencilerinin mücadelesini marjinalleştirmeye çalışan AKP hükümeti bu atmosferin dağılabileceğini belli ki hesaba katmamış. Şimdi telaşla yeni komplolar düzenleyerek eski havayı yeniden yaratmaya çalışıyorlar.

Üniversite muhalefetinin uzun zamandır üniversitelerde oluşturduğu politik hat ve eylem tarzı, direnişin geneline güç veren önemli bir kaynak oldu. Bundan sonraki süreçte de, Gezi direnişi'nin açığa çıkardığı dinamizm ve enerji içerisinde, öğrenci hareketinin duracağı nokta çok önemli.

Eylül ayının gelmesi ve okulların açılmasıyla panikleyen AKP hükümeti, komplocu saldırı politikalarını şimdiden başlattı. Bu yeni saldırı dalgasına, Direniş'in yarattığı bir demokratik kazanç olan "demokratik talepler için mücadele etme meşrudur" toplumsal bilincine dayanarak karşılık verebiliriz.

> Eylül ayının gelmesi ve okulların açılmasıyla panikleyen AKP hükümeti, komplocu saldırı politikalarını şimdiden başlattı.

Öncesinde yürütülen haklı ve meşru gençlik mücadelesi, Gezi'de, korku duvarını aşan, sisteme ve AKP' ye karşı öfkesi güçlü insanlarla buluştu. Haziran direnişiyle birlikte öğrenci hareketi, bir süredir içine hapsolduğu takvimsel eylemliliklerin dışına çıktı. Öğrenciler, dersleri boykot ederek ya da sınavlara girmeyerek, direnişte de barikatların en önünde durarak daha üst bir politikleşme zeminine sıçradı.

Direniş, inanılmaz güzellikte bir rüya gibi akıp giden Gezi günlerinin ardından, yeni bir dünyanın temellerini atmanın yeni muhalefet tarzlarını da her yere saçtı. .

O muhalefet zenginliği kampüslerde devrimci bir "ruh" gibi geziniyor ve "vücut bulacağı" fırsatları arıyor. Okulların açılmasıyla AKP' nin neo liberal ve baskıcı politikalarının karşısında, Gezi havasını solumuş, örgütlenme araçlarını geliştirmiş ve korku duvarını aşmış bir öğrenci hareketi olacak.

Hükümetin polisi üniversiteye sokma planı ile açılacak gibi görünen öğretim yılını, üniversiteliler, akademik demokratik taleplerinin artık herkesin gözünde meşru olmasının morali ve Gezi'de tazelenen direnme gücüyle karşılayacak

Yeni Doğan Toplumun Yeni Motor Gücü 90 Kuşağı

UĞURCAN BÜYÜKNİSAN

Gezi Parkı direnişine renk katan ve geliştiren toplumsal güç gençlerdi. Direnişin birçok hamlesini gençlik belirledi, halen de belirliyor. Atılan sloganlar, yeni bir mizah yarattı.

Gençlik, Gezi'de, toplumsal süreçlerde itici kuvvet olduğunu gösterdi. İktidar ise, akıp birleşen suları barajlamaya çalıştı. Yapılan saldırı büyük bir tepki oluşturdu ve tepkinin patlamasıyla korku eşiği aşıldı.

Gençlik artık korkmuyor ve saldırı politikalarına direnişle birlikte kazandığı cesur karakteriyle yanıt üretiyor.

Gezi direnişine damgasını vuran 90 kuşağı, teknoloji içinde büyüdü. Doğduğumuzda cep telefonu, bilgisayar, internet, hızlı ulaşım vs. yaygınlaşmıştı. Apartman kültürü çoğalmış, mahalle aralarında dostlarla edilen maçlar artık konsol başlarında oynanmaya başlamıştı.

Fiziksel hareketleri azalan, daha çok "internet gençliği" diye anılan 90 gençliği, kendi büyüdüğü ortam tarafından belirleniyordu.

Hiçbir darbe ve savaş görmemiş, reel sosyalizmin yıkılışına şahit olmamış, yani "yenilgi" bilmeyen bir gençlik. Türkiye'de ki 60-70-80 darbelerinden kalan "ölü ruhu" taşımayan gençliğin bu yanının sağlam olduğu açık.

Fakat, kendisinin de içinde olduğu yoğun toplumsal mücadelelerde bulunmamış, savaşlarda ölüm-kalım arasındaki farkı ya da büyük mücadeleler sonunda kazandığı şeyin nasıl bir anda yok olduğunu bilmeyen ve bu yönüyle de toplumsal gerçeklikten uzak, dünya görüşü olmayan bir kimlikte aynı gençliğin gerçek durumuydu. Kimilerinin "apolitik" dediği bir duruş vardı.

"GTA'da Polis Döven Nesle Çattın!"

90 kuşağı sanal alemde kendini buldu.

Okul kantininde arkadaşına bir simit bile ısmarlayamazken, sanal dünyada trilyonları gözün kırpmadan dostuna verebilirsin. Kendine yeni bir avatar yaratabilir, isteğin kişi olabilir, uçsuz bucaksız özgürlükler dünyasına yolculuk edebilirsin. Yani, kısacası "Özgürsün!"

Durum böyle giderken, ilk patlak internet sansüründen geldi. İktidar internet üzerindeki sitelere kendi rızası olmadan girilmeyeceğini söyledi. O dönemdeki eylemlilikler, renkler ve sloganlar, sanki Gezi Direnişi'nin mini versiyonuydu. Özel hayata, kendisini özgür hissettiği alana, yaşam tarzına müdahale vardı. 90 kuşağı bunu asla kabul edemezdi.

İktidar, özel alana müdahale etmeye devam etti.

Önce dindar bir nesil yetiştireceğiz dedi, okul sistemlerini belirlemeye başladı, üniversiteyi özelleştireceğim dedi, 4 çocuk dedi, istediğim sitelere gireceksiniz dedi ve en sonunda da, "siz AVM'lere yakışırsınız ağaç-orman-böcek-kelebek falan size uymaz", dedi.

İşte, tam da o anda, sanal bir dünyaya sıkıştırıp işini bitirdiğini zannettiği gençliğin tokadını yanaklarında hissetti.

90 kuşağı hayatını geçirdiği toplumda ve bütün alanlarda özgürlük istiyor.

Kendi yaşantısına saldıran hükümete karşı sokağa inen 90 kuşağı, müdahalenin arttığı noktalarda da, gülerek, eğlenerek "sık bakalım" dedi.

Parklardan Üniversitelere

Gezi direnişiyle birlikte oluşan forumlara dinamizmini yansıtan ve yaratıcılığıyla ön açan "90'lılar", parklarda da rolünü oynuyor. Kendini, hayatı, toplumu, dayanışmayı ve mücadeleyi bir kez daha, daha da zenginleşerek keşfediyor.

Peki, şimdi ne olacak? Üniversitelere giden gençlik korku imparatorluğunda yaşamaya devam mı edecek?

Bir kere o korku duvarı aşıldı. Yaşanmamış gibi davranmak, aynı noktaya dönmek imkansız.

90 kuşağı özgürlük istiyor. Sadece özel alan değil, hayatını geçirdiği toplumda, bütün alanlarda özgürlük istiyor. Her yer gençliğin mücadele alanı olacak.

Direnişin Genç Öfkesi

GİZEM SAMSUM

Gezi Parkı direnişine renklerini katan kadınlar, gençler, taraftar grupları, kent yoksullarından başka direnişin en dinamik ve cesur kesimi olan liseli gençlik, yeni bir döneme hazırlanıyor.

Evet, yeni bir döneme hazırlanıyor. Çünkü, liseli gençlik, "90'ların gençliği", birlikte büyüdükleri AKP iktidarının yarattığı korku duvarlarını Gezi Parkı direnişiyle birlikte yıktı. Direnişin neşesi ve sembolü haline olan gençliğin mücadelesi, liselilerde önemli bir dönüşüm yarattı.

Liseliler ne zaman eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim, sınavsız üniversite, demokratik ve özgür bir lise talebi için sokaklara çıksa, okul, polis ve aile baskısı ile karşı karşıya kalıyordu. Baskının birikimi ve Gezi Parkı direnişi, liselilere cesurca, onurlu ve dayanışma içinde bir mücadele örmeyi öğretti.

Direnişin neşesi ve sembolü haline olan gençliğin mücadelesi, liselilerde önemli bir dönüşüm yarattı.

Hükümet, direnişle birlikte açığa çıkan enerjiyi tüketme, gençliği hedef alan politikalarla direniş sonrasında yeniden korku imparatorluğu yaratmayı amaçlıyor. Liseli gençlik de bu baskılardan payına düşeni alıyor.

Daha 16-17'sinde olan liselilerin evlerinin aranması, arama kararlarının çıkması, gözaltında hukuksuz işlemlere maruz bırakılmaları, tutuklanıp hücrelerde yalnızlaştırılmalarının, o yaşlardaki liseliler için ne denli acımasızca olduğunu görmek zor değil.

Hükümetin liselilere yönelik uyguladığı politikalar bunlarla sınırlı kalacak mı? Kalmayacak. Ama şunu unutuyorlar ki, liseliler direnişten çok şey öğrendi ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

AKP iktidarı Gezi direnişini sindirme politikalarını uygulamaya niyetli. Okulları birer 'eğitim kurumu' olmaktan çıkartıp, adeta "kışla"ya dönüştürme projeleri ile karşılaşacağız.

Henüz belirsizliğini koruyan sınav sisteminin yeni hali de, liseliler için ayrı bir stres ve baskı kaynağı.

Eğitim sistemindeki belirsizlik, liselileri açmaza itmeye devam ediyor. Devlet okullarında okumak zorunda kalan emekçi çocukları, zaten yarışa bir adım geride başlamış oluyor.

Hükümet, liselerde sermayenin çıkarları doğrultusundaki politikalarına daha da sağlam sarılacağa benziyor.

Peki Başarabilecekler mi?

Göremedikleri şeyler var: Liseliler artık eskisi gibi değil! Kıvılcımı çaktık bir kere!

Liseli gençliğin demokratik mücadelesi artık baskılarla söndürülemez. Çünkü bizler sistemin baskılarına karşı cesareti, asimile politikalarına karşı onuru ve sistemin bizi bireycilleştirmesine karşı Gezi Komününde tattığımız dayanışmayı öğrendik. Vazgeçmeye de hiç niyetimiz yok!

Direniş öyle gelip geçici bir zayıf bir esinti değil. Tüm toplumda ve elbette liseliler de kalıcı etkiler bıraktı. Başta da, mücadele etme, kendi öz gücüne güvenme ve örgütlenme.

İşte tüm bunlar liselerde verilecek eşitlik-demokrasi ve özgürlük mücadelesinde birer kazanım olarak yanı başımızda. Mücadele ederek kazandık ve bilincimize yazdık.

Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!

Gazeteci Ragıp Duran'la Medyanın Halleri Üzerine Söyleştik

"Egemen Medyada Muhalefete Yer Yok"

Basın Türkiye'de hiçbir zaman tam anlamıyla özgür olamadı. Ama son zamanlarda ve özellikle Gezi Direnişi esnasında yaşananlar basın tümüyle teslim alınmak istendiğini bize düşündürüyor. Gerçekten de yeni ve farklı bir dönemden söz edebilir miyiz?

Tesbitiniz bana da doğru geliyor. Son seçimlerde sandık başına gidenlerin yaklaşık yüzde 50'sinin oyunu alan AKP, medyada dolaylı-dolaysız yüzde 90-95'lik bir bölümü denetliyor, yönlendiriyor. Egemen medyada artık muhalefete yer yok. Hatta yandaş medyadaki bazı meslekdaşlarımız da işlerinden atıldı.

AKP, medyada dikensiz gül bahçesi yaratmak istiyor. Cumhuriyet, Sözcü, Aydınlık, Birgün, Özgür Gündem, Yurt gibi gazetelerin AKP karşıtlığı, çeşitli nedenlerle, maalesef yeteri kadar etkili olamıyor. Siyasi güce ve paraya dayanarak kurulmuş bir AKP/Erdoğan hegemonyası var Türk medyasında. Yakın dönem Türk basın tarihinde, hiçbir siyasi iktidar medya üzerinde bugünkü kadar egemenlik kuramamıştı. Evet yeni ve farklı bir dönem yaşıyoruz. Muhalefet, bu nedenle de esas olarak İnternet gazeteciliği üzerinden üretiliyor, yaratılıyor. Orası, siyasi iktidarın geleneksel medya kadar nufuz edemediği bir mecra.

Basında patronlar başka alandaki yatırımları nedeniyle hep devletten ihale almak peşindeler. Başka sektörlere girmeksizin bir basın kuruluşunun ayakta durma şansı yok mu?

Böyle bir olasılık bence mümkün. Dünyada çeşitli örnekleri de var. Mesela Fransız siyasi-mizah gazetesi Canard Enchainé (Zincirli Ördek-1915) yüzyıldır, tek kuruş ilan almadan ve gazetecilerle çalışanların hissedarı olduğu bir şirket tarafından yayınlanıyor. Gazetecilikten başka hiçbir iş yapmayan çok sayıda medya organı var Avrupa'da.

Bizde de 1980 öncesinde gazetelerin çoğu sadece gazetecilikle ilgilenirdi. Bugün, kamu çıkarını savunan, popüler, gazeteciliğin doğası gereği muhalif, tüm iktidar odaklarına eşit uzaklıkta durabilen bir yayın politikasıyla, ve çalışanların yanı sıra okurların da hisse sahibi olabileceği kooperatif tarzı bir medya mülkiyeti ile holdingsiz bir gazete çıkartmak mümkün. Benim ve birçok arkadaşımın, meslekdaşımın, ideali, düşü de böyle bir gazetedir zaten. Yıllardır bu hedef uğruna çeşitli girişimlerde bulunduk, hala da sürdürüyoruz…

Gezi direnişi süresince medyanın sergilediği tutum ciddi bir eleştiri konusu oldu. Duvalarda da bu eleştirinin yansımalarını görmek mümkündü.

Basının günlük işleyişinde bir de oto sansür olgusu var. Bu noktada bizzat gazetecilerin kendi kişisel donanımlarıyla ve tercihleriyle ilgili sorunlardan da söz edilebilir mi?

Haklısınız. Otosansür, medya mülkiyetinden başlayıp muhabire kadar uzanan mekanizmaya sokulan bir çomak. Ne var ki patron da, Genel Yayın Yönetmeni de, Yazı İşleri ve Haber Müdürleri de, editör ve muhabirler de, öyle ahım şahım, çok sıkı ve çok cesur olmaya da gerek yok, sadece mesleklerinin gereğini yerine getirme azmi içinde olabilseler, otosansür bugünkü kadar yaygın ve etkili olmazdı. Genel olarak egemen medyadaki gazetecilerin 'kişisel donanımları ve tercihleri' hakiki gazetecilik yapmaya müsait olmadığı için (Bilgi, kültür eksikliği, mesleki yetersizlik ve yeteneksizlik ve en önemlisi iktidar yanlılığı), otosansür benimsenmiş durumda.

Başta internet olmak üzere alternatif bir medyanın doğduğuna tanık oluyoruz. Bunların tıklanma sayısı kimi zaman konvansiyonel medyanın rakamlarını katlayabiliyor...

Sosyal medya, konvansiyonel medyayı son yıllarda, birçok olayda, gazetecilik açısından geride bıraktı. Roboski, iyi bir örnek, Gezi, doktora konusu… Sosyal medyayı iyi kullanmasını bilen bir kuşak, başını bilgisayar klavyesi ve ekranından kaldırıp sokağa çıkınca, işte Gezi Mucizesini de yarattı. Bu kuşak, bu zeka ve bu yetenekle, sosyal medya ve diğer iletişim araçlarını kullanarak, konvansiyonel medyaya da ağır bir ayar verdi. Memnunuz. Bu açıdan gelecekten de umutluyuz. Besmele ya da İnternet'i kesme tehditleri sadece komik…

"Kentlerin Bir Sahibi Var…"

PERİHAN K.

AKP'nin 11 yıllık iktidarı boyunca, kentlerimizin geçirdiği dönüşüm artık herkesin malumu.

Gezi direnişiyle birlikte, Erdoğan adeta Gezi'nin intikamını alırcasına, son iki ay içerisinde, kentin farklı mekanlarını imara açarak, kentsel dönüşüm projelerini hızlandırdı.

Her biri başlı başına bir yazı konusu olan yeni dönüşüm projelerine kısa kısa değinecek olursak ;

Haliçport

Başbakan Erdoğan, 3. Köprü'nün temel atma merasiminde (!) Haliç Projesinin sinyallerini vermişti. 2 Temmuz 2013'te tersaneler, İstanbul Haliç Yat Limanı ve Kompleksi Projesi adı altında özelleştirilip, 49 yıllığına ihale edildi. Projeyle birlikte Haliç kıyılarına, 70 er bağlama kapasiteli 2 yat Limanı, 400'er oda kapasiteli 2 adet 5 yıldızlı otel, 1000 kişilik Cami, AVM, eğlence merkezleri ve otopark inşa edilmesi planlanıyor .

Okmeydanı kentsel dönüşüm projesinin denize açılan kapısı olan ve zaman içerisinde Galataport ile bütünleştirilmesi planlanan Haliç Tersanesi dünyanın en eski 2. Tersanesi özelliğini taşıyor, proje ile birlikte yok olmaya yüz tutuyor.

Fenerbahçe-Kalamış Projesi

Aynı şeklide bir kıyı alanı olan Fenerbahçe-Kalamış Yat Limanı'nın özelleştirilerek, projelendirilmesine karar verildi, bu bölge de sermayenin yeni rant kapılarından biri olacak.

Yedikule Bostanları

6 Temmuz günü Fatih Belediyesi, 1500 yıllık kent içi tarım arazisi olan Yedikule Bostanları'na dozerlerle girerek, tasarlanan rekreasyon projesi için yerle bir edilmeye başladı. Yine bir yeşil alan inşaata açılıyor ve tarihi bostanlar yok ediliyor.

Yassıada ve Sivriada Projeleri

Aynı hız ve acelecilikle, 2012'de hukuki çarptırmalarla tarihi sit alanı olmaktan çıkarılan Yassıada ve Sivriada 'Müze ve Demokrasi adası ' projesiyle imara açılarak, yerine eğlence ve konaklama tesisleri, kongre merkezleri inşa edilerek dönüştürülmesi planlanıyor.

Rumeli Hisarüstü

Yine 8 temmuz 2013 tarihli Bakanlar Kurulu kararıyla Boğaziçi Üniversitesi'ninde bulunduğu Rumeli Hisarı mahallesi 'riskli alanı' ilan edilerek, etrafındaki tüm mekanlar, iktidarın yeni kent projesi kapsamında yıkılarak yağmaya açılmış olacak.

Akyaka

İktidarın yeni kent tahayyülü sadece sermayenin 'cazibeli vitrini' İstanbul'da değil, Türkiye'nin her yerinde ısrarla sürdürülüyor. Türkiye'nin dokuz sakin şehrinden biri olan Muğla Akyaka'da da, 19 dönümlük zeytinlik alanı Özelleştirme İdare Bakanlığı tarafından, değiştirilen imar planıyla birlikte, yapılaşmaya açılmış oldu.

Oysa Artık "Kentlerin Bir Sahibi Var"...

Bir yandan tüm İstanbul'u kıyıma uğratacak olimpiyat adaylığı için yarışan, 3. Köprünün ayaklarını yükseltip, kuzey ormanlarını yerle bir eden zihniyet, bir yandan da "bundan sonra otobüs durakları yaparken bile halka danışacağız" diyerek dalga geçermiş gibi, kent merkezinden uzakta, Zeytinburnu Merter'de Central Park'tan da büyük, 500 bin metrekare büyüklüğünde kent parkı yapmak için hazırlıklara girişiyor. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu!

İktidar "bir yeşil alan gördüm sanki!" edasıyla ağzı sulanarak, kapalı kapılar ardında yapılan, planları ve uygulamaları birbiriyle uyuşmayan ihaleleriyle, akıbeti belirsiz projelerine her gün yenilerini ekliyor.

Erdoğan iktidarının asla vazg(e)çemediği ve sermayenin en büyük ekonomik büyüme/birikim odağını oluşturan kentsel rant projeleriyle, kentlerimiz ve geleceğimiz yeni kent ütopyası dahilinde yeniden şekillendiriliyor. İktidarın yeni kent ütopyası ise; yaşam alanlarımızın üstüne çöreklenmiş koca bir kara bulut dalgası gibi…

Gezi direnişiyle birlikte, kentlerimizin sermayenin değil, halkların olduğunu, gayet anlaşılır bir dille iktidara beyan etmiştik. Şimdi ise, o kara bulutları "kışkışlama" dönemindeyiz!

Erdoğan Gezi'nin intikamını alırcasına, kentsel dönüşüm projelerini hızlandırdı.

Ne Sevdamız Bitti Ne De Kavgamız

HALUK KOŞAR

Daha sezon başlamadan çok önce feryatlar başladı: "Tribün terörüne kim dur diyecek?" İşin içinde olanlar "bağzı" gazetelerde bu manşet ve haberleri görünce "nooluyor" demekten kendilerini alamadı. Öyle ya, daha sezonun başlamasına çok vardı ve de ortada ne bir maç ne de bir şiddet olayı vardı.

Zaman gazetesi ile başlayan furya Melih Gökçek'le devam etti ve Yeni Şafak bir yazı dizisiyle olaya eğilirken son ve beklenen darbeyi Spor Bakanı Suat Kılıç koydu: "Stadyumlarda siyasi içerikli slogan atmak ve eylemlerde bulunmak yasak!"

Gezi olaylarına futbol taraftarlarının yoğun ve örgütlü katılımı hükümet cephesinde ciddi bir telaşa sebep olmuştu. Bu katılımın devamı ve de protestoların stadlara yayılımının engellenmesi, hükümetin listesinde bu yüzden üst sıralarda yer alıyordu.

Nitekim, sezonun ilk hazırlık ve Avrupa kupası maçında, Gezi olaylarının yoğun katılımcılarından Fenerbahçe tribünlerinde ilk çatlak sesler yankılanmaya başladı. İki maçta da yoğun bir Gezi protestosu ve "Her yer Taksim, her yer direniş" sloganı ile "Sık bakalım" tezahüratları tribünleri defalarca dolaştı.

Bu Daha Başlangıç

Hükümet haklıydı.

Gezi ruhu maçlara yayılırsa bununla baş etmek oldukça güçleşecekti. Bunun için olmayan bir "Tribün terörü" korkusu ve de arkasından 6222 sayılı yasa sopası tekrardan çıkartıldı.

Bununla da yetinilmeyerek "Sezon başlayınca stadlarda büyük protestolar olacak" diye, kaynağı belirsiz bir duyumla, yasaları göreve çağıran konuşmalar yapılarak taraftarlar üzerinde korku havası estirilmeye çalışıldı.

Plan istendiği gibi yürümedi. Stadyumlarda protestolar oluyor ve sürüyor. Kadıköy'de oynanan Fenerbahçe maçları, Adana Demirspor taraftarları ve Olimpiyat Stadı'nda Beşiktaş maçında yaşanan Gezi protestoları daha da sürecek gibi. Formalarının arkasına Gezi şehitlerinin isimlerini yazdıranlar da gittikçe yaygınlaşmakta.

Stadlarda terör tohumları ekiliyor. Ama taraftar terörü değil. Kelimenin gerçek anlamıyla terör, yani korku. Yeşerir mi tohumlar? Şimdilik zor.

Olmadı, korku aşısı tutmadı.

Ama burada ilginç olan, stadlarda siyaset yasağından çok gerçek olanın muhalif siyaset yasağı olduğu. Korku, stadlarda muhalif seslerin yükseliyor olmasına. Yoksa AKP ve politikalarına dair her tür söylem ve eylem stadlarda hükümet kanadından herhangi bir tepkiyle karşılaşmıyor. Açık bir şekilde futbolcu, yönetici ve taraftarların hükümetin politikalarına katılımı yönünde bir yasak ve yasaklayıcı bir söylem bulunmamakta.

Yasak Olan Siyaset mi?

Trabzonspor Başkanı İbrahim Hacıosmanoğlu'nun AKP mitingine katılması ve CHP karşıtı söylemlerle açıklamalar yapması, Spor Bakanını rahatsız etmemekte. Aynı şekilde Gezi Parkı'nda taraftar gruplarının bulunmasından rahatsızlık duyulmakta ama Zeytinburnu'nda AKP mitingine çakma Çarşı bayraklarının olması memnuniyetle karşılanmakta.

Gezi olaylarında basının tutumunu protesto edip NTV mikrofonuna konuşmayı reddeden basketbolcu Cenk Akyol milli takımdan kesik yemekte, ama Müslüman Kardeşler'e selam gönderen futbolcular hükümet cephesinde bir rahatsızlığa sebep olmamakta. Yöneticilerin AKP milletvekilleriyle Mursi atkılarıyla protokol tribünlerinde oturmalarında bir sakınca yokken taraftarların söylemlerini yansıttıkları sıradan pankartlar bile yasaklanmakta.

Bunlar daha sezonun başında kısacık sürede yaşanan çifte standartlar. Sezon ilerledikçe daha neler göreceğiz bilmiyoruz.

Ama bugün gördüklerimiz yarın göreceklerimizin fragmanı gibi. Daha önce de söylediğimiz gibi hayat Mısır'da alınan kanlı intikamın benzerinin Türkiye'de alınmasına doğru akmasın.

KADIN & EKOLOJİ

Küresel İklim Değişikliği ve Rant Uygarlığı

Orman Yangınları

H. DURKAL

Orman yangınları ne yazık ki yaz mevsiminin değişmez gündemleri arasında her zaman ilk sıralarda yer alır. Haber bültenlerinde "ciğerlerimiz yanıyor" şeklinde bir vahlanma olarak yer alsa da nedenleri hakkında pek bir bilgiye rastlanmaz. Yapılan bilgilendirme sınırlıdır: "Orman yangınlarının nedenlerinin yüzde 90'ı insan kaynaklıdır."

Şüphesiz ki bu bilgi doğrudur. Ancak yangınlara hangi insanın neden olduğu sorusu irdelenmeyi hak etmektedir. Egemen ideoloji her zaman her yerde yaptığı gibi, orman yangınlarında da toptancı bir anlayışı yayıp, büyük yanılsamalar yaratmakta.

Küresel İklim Değişikliği

Sıcaklık ortalamalarının yükselmesinde neden olan küresel iklim değişikliği, orman yangınlarının en önemli nedenlerinden birisidir. Kendisine özgü üretim faaliyetlerinin geldiği nokta itibariyle kapitalizm, küresel iklim değişikliğinin baş nedenidir. Kapitalist üretim şekli, doğayı gerekli hammaddeler için sınırsız bir kaynak ve üretim faaliyeti sonrası çıkan atıkları için de sonsuz bir çöplük olarak görüyor.

Üretim için gerekli girdilerden olan petrol ve kömür gibi fosil yakıtların kullanımı sonrası çok büyük miktarda gaz atmosfere karışıyor. Son üç yüz yıldır atmosfere salınan gaz miktarının olağanüstü artması sonucu atmosferin yoğunluğu arttı.

Sonuç, yerden yansıyan güneş ışınlarının atmosferdeki o yoğunlukta daha fazla tutulması ve sıcaklık ortalamalarının artmasına oluyor.

Sıcaklık ortalamalarının artmasıyla, 1980'lerden itibaren orman yangınlarında ani bir artış oluyor. Orman yangını sezonu olarak nitelenen en sıcak dönem de, 78 gün genişliyor.

2-B Arazileri Rantın Gözbebeği

Elbette ki tek neden küresel iklim değişikliği değil.

Kapitalizmin birikim, rant ve kar elde etme gibi temel sorunları var ve bunları aşmak için sürekli yeni alanlar açmak zorunda kalıyor.

Sözgelimi, AKP önderliğindeki Türkiye sermaye sınıfı palazlanmak, daha fazla büyümek, karını arttırarak devam ettirmek için sürekli yeni hamleler yapıyor. Kentlerin yeniden düzenlenmesi adı altında, büyük inşaat ihalelerinin önü açılıyor ve büyük şirketler bu yolla sermayelerini büyütüyorlar.

Öte yandan, yeni yaşam alanlarının inşası bahanesiyle, hala bakir kalabilmiş doğal alanlar sermayedarların iştahını kabartıyor.

Kamusal arazilerin imara açılması sorunu sermayedarların önünü tıkayan önemli bir engel olurken, imdada yetişen yine AKP hükümeti oldu.

Yapılan yasal düzenlemelerle hazineye ait "orman vasfını yitirmiş" 2-B arazilerinin satışının önü açıldı. Ormanları katlederek yapılan kaçak binaların yasal statü kazanması sağlandı.

Bu yasal düzenleme sonrasında, orman alanları vurguncular tarafından bilerek çıkartılan yangınlar yoluyla hızla "orman vasfını" kaybetmeye başladı. Orman yangınlarına Antalya, Muğla gibi turizm yörelerinde bu kadar sık rastlanması, tesadüfle açıklanabilecek bir durum değil.

Haber bültenlerinde verilen haberlerin arka planını iyi okumak gerekiyor. Bilinçlice karanlık bırakılan o noktada, nedense hep sermaye uygarlığının icraatlarına ve neden olduğu yıkımlara rastlıyoruz.

Direniş Tohumları Boy Veriyor

SELDA Ö.

Kızılağaç, çınar, meşe... Her şey bu ağaçlar yüzünden. Türkiye'yi sarsan günler bu ağaçlar yüzünden.

Neyi eksikti bu ağaçların? Suyu HES'te, rüzgârı RES'te, toprağı da AVM'de...

Gezi direnişi ile tohum kabukları çatladı birer birer bu ağaçların. Dile kolay yaklaşık bir ay sürdü ve attı ölü toprağı üstünden. Günyüzü gördü küçük yapraklar ve artık tohumların yeşerip boy verme zamanı geldi..

Bütün suç bu ağaçlardaydı. En tehlikelisi de kızılağaçtı. Direnişin yüzde elli biriydi çünkü. Üstelik hep en önlerdeydi. "Neyiniz eksik" sorusuna, sayfalar dolusu cevap verebilirdi. Neyi tamdı ki. Birdi bin oldu aktı sokaklara.

Kızılağaç tohumlarıydı, direnişteki her kesimden, her yaştan kadınlar. Tohum kabukları çatlamıştı bir kere... Artık hiçbir şey direnişten önceki gibi olmayacaktı. Forumlarla güç biriktirip büyüyecekti kızılağaçlar, çınarlar, meşeler...

Gezi ruhu alanlara yayılıyordu. Birlikteliğin, hoşgörünün, herkesin söz sahibi olduğu alanlara... Forumlar, yeryüzü sofraları, eylemlerle Gezi ruhu büyüyordu.

Gezi direnişiyle kadınlar alanlarda, korku duvarları ise paramparça. Kadın örgütlenmesi için birkaç adım birden atılmış durumda. Feminizm her yerde duyuluyor ve kadın hareketi sesini çok sayıda kadına ulaştırmış durumda.

Kızılağaç tohumlarıydı, direnişteki her kesimden, her yaştan kadınlar. Tohum kabukları çatlamıştı bir kere...

Peki, kadın hareketinin en çok güçleneceği dönemde feminist hareket bunun neresindeydi?

Kızılağaçların hızla boy vermesi için ne yaptı, ne yapmalı?

Ne yaptı sorusuna, ne yazık ki çok iyi cevaplar verilemiyor. Feminist hareket, sözüne kulak veren kadınları, kendi örgütlülüğü ile buluşturamadı.

Forumlara katılan kadın sayısı bu kadar çokken, bu buluşmayı yapamamış olmak ne büyük eksiklik.

Ne Yapmalı?

Başı örtülü-örtüsüz, Kürt, Arap, Sünni, Alevi diyerek kadın hareketini bölenlere inat, ortak bir kadın mücadele hattı örmeli. Dinsel, etnik, kültürel farklılıklardan aşarak, ortak sorunları ön plana çıkarmalı.

Kadın kimliğimizin ortaklığından ve ezilmişliğimizden yola çıkarak, ataerkil sistem ve kapitalizmle mücadele etmeli.

Erkek egemen sistemin kadınlarda içselleştirdiği rolleri sorgulanmalı, farkındalık yaratılarak ezenlere karşı tek vücut olmalı.

"Kadının tek rakibi kadındır" söylemini yok ederek, rekabetin olmadığı alanlar yaratmalı.

Her türlü hiyerarşiye hayır, demeli. Kadınların kendilerini rahat ifade edecekleri ortamlar yaratmalı.

Gelişen olaylar karşısında ani refleksler geliştirip alanlara çıkmalı.

Kadın cinsinin yaşadığı sorunlardan dolayı kadın hakları için sokaklara çıkmak en belirleyici etmen olsa da, yaşamın her alanındaki sorunlara ve çelişkilere dair kadınlar olarak söyleyecek sözümüz de olmalı. Bütün meydanları kadınlar olarak doldurarak, kadın gözüyle protesto hareketleri yaratmalı.

Kısacası, her kesimden kadınları, nesne değil özne, edilgen değil belirleyen oldukları kadın hareketinde buluşturmalı.

Kurtuluşun ortak mücadeleden geçtiğinin bilinciyle, ataerkil sistemin sürdürücüleri ezen cins olan erkeklerden, devletten, karma örgütlerden bağımsız bir kadın hareketi yaratmalı.

"Hayır" diyen ve ikincil konumlarına itiraz seslerini yükselten "cadılar", kızılağaç tohumlarını her tarafa yaymak ve daha çok tohum kabuğu çatlatmak için, el ele özgürleşmeye.

Haziran Direnişi Kadınlar ve Kampüsler

MERAL ÇINAR

Direniş, toplumsal muhalefette bir turnusol kağıdı görevini sürdürdüğü gibi, devlet politikalarındaki değişimlerde belirleyici bir rol oynuyor. Üniversitelere dönük hükümet söylemleri, direniş sonrasında öğrenci muhalefetinden yükselecek seslere müdahalelerin sertleşeceği yönünde.

Üniversiteli kadınların yeni dönem politikalarından nasıl etkileneceği, önlerine daha ne gibi zorluklar çıkacağı sorusu büyük önem taşıyor.

Polisle Birlikte Taciz ve Tecavüz Olayları Artacak

Gençlik bakanı Suat Kılıç'ın, polisin üniversitelerde yapabileceği her türlü şiddeti meşrulaştıran açıklamalarını okuduk. Bu açıklamalar, devletin direnişte sergilediği tutumun üniversitelerde devam edeceğini gösteriyor.

Polisin üniversiteleri zapturapt altına alması, fişleme ve baskıları beraberinde getirecektir. Kadınlar açısından ise bin bir çeşit taciz, -hatta tecavüz- ve şiddet biçimlerini yaygınlaştıracaktır.

Direnişte öne çıkan kadınlara karşı hükümetin yaptığı çirkin açıklamalardan feyz alan polisler, gözaltında kadınlara uyguladıkları –başbakanlarından tebrik alan- şiddet politikalarını, okulda kadınlardan esirgeyecek değiller. Onlara göre üniversiteye gelmiş okuyan kadın zaten potansiyel "fahişe" olduğundan, polisin şiddeti kadınlar açısından en çok taciz ve tecavüz vakalarında gerçekleşecektir.

Polislerin üniversitelere girmesi yönünde yapılan açıklamaların akabinde kaşla göz arasında KYK'da harem harekâtı uygulayan YÖK, karma yurtları kız ve erkek yurtları diye ayırdı.

Öyle görünüyor ki; geçen günlerde Türkiye ile denklik verdikleri şeriat üniversitelerine duydukları hayranlığı artık hayata geçirecekler. Kadınların ve erkeklerin ayrı dersliklerde toplumsal cinsiyet rollerine göre ayrı eğitimleri aldığı şeriat üniversitelerinden benzer uygulamaları daha sık göreceğiz.

Kadınları gittikçe eğitim hayatından uzaklaştıran, ayıran ve ötekileştiren bu politikalar, önümüzdeki dönemde kampüs kadınlarının en çok mücadele etmesi gereken şey olacak.

Canlı, Dinamik, Yaratıcı Bir Genç Kadın Hareketi Yükseliyor...

Her kadın kendini var ettiği alanda öznel sorunlar yaşar. Bu sorunlar temelde ortak noktalar olduğu gibi, mücadele araçlarını çeşitlendirip şekillendirecek ayrımlar da içerir.

Üniversiteli bir kadınla, ev emekçisi bir kadının özgürlük mücadelesinde öne çıkan sorunlar aynı değil.

Evden çıkan genç kadın kampüslere özgürlük hayalleri ile gider. Artık cinsiyet gözetilmeyen eşit bir eğitim almak, üniversitelerdeki uygulamalarda gözetilmek, aile baskısından sonra daha rahat giyinmek gezmek, en önemlisi de kendi kararlarını verebilmek için mücadele edecekler.

> Üniversiteli genç kadınlar da kendi öznel sorunlarından yola çıkarak kampüslerde kadın hareketini yükseltecek.

Dört yıl boyunca var olacakları kampüsleri kadınlar için de yaşanılır kılmak için verilecek bir mücadele olacak...

Direniş öncesi bağışıklık kazandıkları politikalara karşı, direnişle birlikte güçlü refleksler veren kadınlar, forumlardan başlayan ve dalga dalga yayılan yeni dönemin yeni kadın hareketini örmeye başladı.

Üniversiteli genç kadınlar da kendi öznel sorunlarından yola çıkarak kampüslerde kadın hareketini yükseltecek.

Canlı, yaratıcı, girişken, refleksleri güçlü bir muhalefet örgütlemek için direnişten notlar alındı, kalemler kuşanıldı, saatler ayarlandı. Artık korku yok.

Kadınlar var, isyan var.

Kazanmak için her şeyi yapmalıyız çünkü her şeyimizi elimizden almak, hayatlarımızı boğmak istiyorlar.

Hak ettikleri tokadı attık, daha fazlasını da yapabiliriz.

Madem bütün hayatımıza el koymak istiyorlar, biz de hayatımızı direnişe çevirmeliyiz.

Bedeller

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Yeni bir toplum doğuyor ve egemenlerin şiddeti bunu engelleyemez.

H. DURKAL

Toplumsal bir kabarmanın içerisinden geçiyoruz. Yeni bir dalganın yaklaşmakta olduğunu da öngörebiliriz. Türkiye toplumunun onur isyanı belki de 12 Eylül rejimiyle gerçekten hesaplaşmanın adıdır. Şüphe götürmez bir şekilde 12 Eylül darbesinin uzantısı olan AKP'nin toplumu dizayn projesine bir tepki olarak okunabilen Onur İsyanı kısa sürede Türkiye'nin hemen hemen tüm illerine yayıldı.

Devlet şiddeti, zor ve baskı yoluyla isyanı bastırma yöntemine bu topraklarda tarih boyunca hep rastlandı. Kurumsallaşmış ve sıradanlaşmış faşizm AKP hükümeti döneminde de devam etti. Ancak hükümetin hesaba katmadığı bir şey vardı. Bu isyan gücünü meşruiyetinden alıyordu ve meşru bir isyan şiddet yoluyla bastırılamazdı.

Egemenlerin son zamanlarda en ufak bir eylemde bile başvurmaktan çekinmediği şiddet, kendilerine direniş olarak geri döndü. Onlar vurdukça halk direndi, direndikçe özgürleşti ve bu günlere geldik. Şimdi artık biliyoruz. Hükümet şiddete başvurmaktan vazgeçmeyecek. Biz de şiddete karşı direnmekten vazgeçmeyeceğiz. Bu hareket artık hükümetin şiddetten geri adım atmayacağını ve özgürlüğün şiddete karşı direnişle gerçekleşeceğinin farkında.

Ölümsüzleşenler

Gezi isyanı üzerimize çöken kara bulutları dağıttı. Umudun ve onurun dallarını yeşertti. Bize kim olduğumuzu hatırlattı.

Aynı zamanda Gezi İsyanı devletin kurumsallaşmış zorbalığının kitleler bazında yeniden hatırlanmasını sağladı. Kimilerine ise bu olguyu yeni öğretti. Dört canımızı toprağın altına koyduk isyan günlerinde.

2 Haziran Akşamı, Ümraniye'de 1 Mayıs Mahallesi'nde Taksim Gezi Parkı direnişiyle dayanışma amacıyla toplanan binlerce insandan biriydi Mehmet Ayvalıtaş. Kitlenin içine dalan bir aracın kendisine çarpması sonucu Ayvalıtaş'ı kaybettik.

3 Haziran'da bir başka canımız düştü toprağa. Antakya'da Abdullah'ı sokak ortasında başından vurdular. Aynı gün hayatını kaybetti.

1 Haziran'da Güven Park'ta polis silahla vurdu Ethem'i. 13 gün direnebildi ölüme. 14 Haziran'da kaybettik. 16'sında sonsuzluğa uğurladık.

Eskişehir'de 19 yaşındaki üniversite öğrencisi Ali İsmail Korkmaz 3 Haziran günü ara sokaklarda eli sopalı polis ve sivillerce darp edildi. Beyin kanaması geçirdi. Günlerce yoğun bakımda ölüme direndi, ama tutunamadı. 10 temmuz günü aramızdan ayrıldı.

Yaralananlar, Gözaltı ve Tutuklamalar

Polisin saldırılarda kullandığı gaz bombalarını hedef gözeterek atması ve çok yoğun plastik mermi kullanımı, 8 binden fazla kişinin yaralanmasına neden oldu. 11 kişi gözünü kaybetti, 200'ü aşkın kişi beyin travması geçirdi. 4 binden fazla kişi gözaltına alındı. 100'ün üzerinde kişi şu anda tutuklu ve mahkemeye ne zaman çıkarılacakları bile bilinmiyor.

İktidarın ideolojik hegemonyasının yıkıldığı zamanlarda devreye şiddet girer.

Direniş yükseldikçe, hükümetin ve medyanın maskesi düştükçe, şiddet de yükseldi.

Ancak nafile. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Yeni bir toplum doğuyor ve egemenlerin şiddeti bunu engelleyemez.

Bir de Yarınlar İçin Direnenler Kalır...

TALİP ÇİFTÇİ

27 Mayıs günü Gezi parkına yapılan müdahaleyle yeni bir döneme girdik. Ülkenin her yanında sesler yükselip, alanlar doldu. Halk ayağa kalkıyordu. Haziranın ilk günlerinde, artık meydanlar insanları sığmıyordu.

AKP ise, yıllardır ezdiği halkın sesini duymamakta ısrar edip, polis terörünü tırmandırmaya devam etti. Ve ilk acı haber Ümraniye'den geldi. 2 Haziran gecesi Mehmet Ayvalıtaş yürüyen binlerce kişinin arasına dalan arabanın altında kalarak can verdi.

3 Haziranda, katiller Antakya'nın Armutlu mahallesinde aldı canımızı.

Abdullah Can Cömert, direnişin en sıcak yerinden çıkıp geliyordu. Ateş hattına dönüştürülmek istenen Antakya'nın öfkesiyle yürüyordu. Reyhanlı'da kaybedilen onlarca canın öfkesi, yıllarca ötekileştirilmenin ve sessizleştirilmenin öfkesiydi ondaki. O gece cellat oynadı oyununu. Abdocan katledildi. Yüz binler omuzladı onu, yüz binler yıldızlara uğurladı.

14 Haziran günü, başka bir acı haber Ankara'dan geldi.

Ethem Sarısülük, mağrur duruşu, işçi yüreği ve nasırlı elleriyle direnişte yer almıştı. Bir polisin silahından çıkan mermi ile 1 Haziranda başından yaralanmıştı. 12 Haziranda beyin ölümü gerçekleşti. 14 Haziranda onu da kaybettik.

28 Haziran; Amed (Diyarbakır)-Lice'de vurdular bizi.

Medeni Yıldırım. Demokrasi ve barış adına karakol inşaatını protesto eden insanların üzerine jandarma tarafından açılan ateşte aldığı kurşun yarasıyla hayatını kaybetti.

10 Temmuz; Antakya'dan yeniden ağıtlar ve öfke yükseldi.

Özgürlük ve demokrasi şehitlerine bir yenisi katıldı; Ali İsmail Korkmaz.

19 yaşındaydı Ali İsmail. Sokaktaydı, sokakta olmasının tarihi bir anlamı vardı. Hayatlarımıza acımasızca dayatılan şiddetten, yasaklardan, ötekileştirilmekten bıkmıştı. Daha özgür ve güzel bir ülke istediğini söylemek için sokaktaydı.

2 Haziranda Eskişehir'de polisin attığı gaz bombalarından kaçarken girdiği ara sokakta öldürülesiye darp edildi. Yetmedi, hastanede bilinçli olarak yaralarına müdahale edilmedi. Edildiğinde ise geç kalınmıştı.

38 gün sonra geldi acı haber. Memleketi Antakya; Ulrike Meinhof'un "Üzgün olmaktansa öfkeli olmayı tercih ederim." sözüne kulak verdi ve doldurdu alanları.

Onların onurlu duruşlarına, temiz bakışlarına ve güzel gülüşlerine layık olmak hepimizin görevidir.

On binler "Bu topraklar CÖMERT'tir, nice KORKMAZ'lar yetiştirir" sloganlarıyla uğurladı Ali İsmail'i. Halkın öfkesi öylesine güçlüydü ki, polisin sert müdahalesine rağmen günlerce sokakları terk etmedi.

Halk katillerin bir an önce bulunup yargılanmasını isterken, kamera kayıtları karartılarak ve deliller gizlenerek katiller korunmaya çalışılıyor. Sokaklar; Antakya'dan İstanbul'a, Ankara'dan İzmir'e, Eskişehir'den Adana'ya katiller bulununcaya, cezaları verilinceye kadar nöbette olacaklarını haykırıyor.

Bir Mehmet aldınız bizden, bir Abdocan, bir Ethem, bir Medeni, bir Ali İsmail...

Bin olup alanlara aktı her biri. Bu ülke daha özgür olana dek yapıştı ve yapışacak yakasına karanlığınızın.

Onlar, bizim kahramanlarımız.

DirenBerkin!

Şimdi bilinçlerimiz daha özgür, öfkemiz daha güçlü, reflekslerimiz daha hızlıysa ve daha cesur, daha cüretliysek, kahramanlarımızın etkisiyledir; onların onurlu duruşlarına, temiz bakışlarına ve güzel gülüşlerine layık olmak isteyişimizdendir.

Anıları özgürlük ve demokrasi mücadelemizde, alanlarda yaşayacak.

Anıları Haziran direnişinin alevlerinde taşınacak yarına...

Değerli yoldaşlarıma...

SEVİNÇ DOK

Adana Karataş Kadın Kapalı Cezaevi

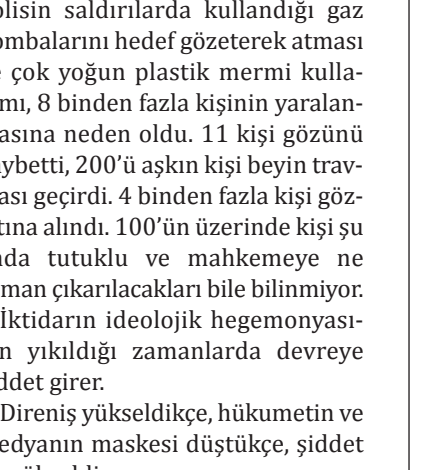

Arkadaşlar merhaba,

72 saatlik gözaltı süresince Antakya emniyetinin yasadışı ve insanlık dışı muamelelerinden sonra getirdiğimiz Adana adliyesinde devam eden C1 uygulamaları bizi asılsız iddialarla sonuçlanan bir senaryonun nasıl yazılabileceğini bir kez daha gösterdi.

Dün gece geldiğimiz Karataş Kadın İnfaz Kurumu'nda yasadışı uygulamalar devam etti. Çıplak arama yapmak isteyen infaz kurumu "gardiyanlarına" (memur dememiz istiyorlar) gösterdiğimiz tepki sonucu böyle keyfi bir uygulamayı yapmamalarını sağladık.

Dün geçirildiğimiz gözlem odası hapishane sisteminin akıldışılığını gözler önüne serecek boyuttaydı. En azından kitaplarda, filmlerde gördüğümüz o hukuksuz uygulamaları çıplaklığıyla görmemizi sağladı. 5 adım boyuna 3 adım enine atabildiğim yerde boyunun 40 eninin 20 cm olduğunu tahmin ettiğim demir korkuluğun olduğu bir pencere... Yemek yediğim, uyuduğum aynı zamanda boşaltım yaptığım bir oda!! İnsan yüzünü görmeye hasret kaldığım 98 saatlik "işkenceden" sonra buraya getirildim.

Günlerden sonra ilk defa kağıt kalem geçti elime, ilk defa gazete kitap dergi görebildim. Burası başka bir dünya... Komünal bir yaşam sürdürülmekte. Kız kardeşlik bağlarının daha da güçlendiği, birbirine kenetlenmiş kadınların duruşları insana güven veren bir boyutta günlerden sonra rahat bir uyku çekebilmenin mutluluğunu yaşadım.

Burada 12 kadın var. Onlar da sudan sebeplerle içeri alınmışlar. 70 yaşında bir teyze var mesela ne için yargılanıyor biliyor musunuz? Oğlunu gördüğü için. Bir başkası işe Feride hâlâ kanser hastası o da benzer bir nedenle alınmış..

Bir de.. Genç kadınlar var.. Umutla ve inançla bakıyorlar... Pırıl pırıl gözlerindeki yaşam aşkı günümüzdeki tebessümü perçinliyor.

İçeride ve dışarıda hep omuz omuza
Kayahan Nar, Mithatcan Türetken, Sevinç Dok

Devran Çağlar

Mahmut Durkal

Değerli yoldaşlar, söyleyecek çok söz var fakat sözün bittiği bir süreçten geçiyoruz. Dışarıdan haberlerinizi alıyoruz (Antakya'da neler olup bittiğini) içimiz rahat, suçlandığını şeylerin boşa çıkacağını biliyoruz.

Bizler iyiyiz burada "ekmeği son lokmasına kadar yemeği, ağız dolusu gülmeyi elden bırakmıyoruz" anlayacağınız :)

Kızıl selamlar...

Not: Adreslerinizi bilmiyoruz bize bir an önce mektup yazmanız bekliyoruz.

28.07.2013

Sevinç Dok
Adana Karataş Kadın Kapalı Cezaevi B Blok ADANA

Devran Çağlar, Kayahan Nar, Mahmut Durkal, Mithatcan Türetken
Adana F Tipi Yüksek Cezaevi C Blok Kürkçüler/ADANA